

Daniel a Peter

strana 30

Medzi Korintánmi

strana 38

Tak vzácna milosť

strana 43

Dobré zvesti z Neba

strana 47

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujú slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“
(Ef. 1:13)

Číslo 2-3/2016 Ročník XIV

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie
a rozširovanie časopisu sú hradené
z dobrovolných príspevkov Božieho ľudu.
Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán
položí na srdce, aby podporili túto prácu,
môžu svoje príspevky zaslať na adresu
redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

DEUTERONOMIUM – Piata kniha Mojžišova (49, 50)	2
NANEBOVSTÚPENIE PÁNA JEŽIŠA	9
KRISTOVA OSOBA (5, 6)	11
NÁSTRAHY TOLEROVANÝCH PREHREŠKOV	14
MALÁ ÚVAHA NA 1. LIST JÁNOV (8, 9)	16
NEZARMUCUJTE SVÄTÉHO DUCHA	21
UKRIŽOVANÝ KRISTUS NA BOŽOM TRÓNE	22
OTÁZKA A RADA	23
PRAKTICKÉ KRESŤANSTVO: HNEV	24
POKÚŠANIE PÁNA JEŽIŠA (4, 5)	26
DANIEL A PETER (3, 4)	30
ROZPOLTE TO DIEŤA	36
1. KNIHA MOJŽIŠOVA 4:26	37
MEDZI KORINTĀNMI (2-3)	38
NAŠE DEDIČSTVO: TAK VZÁCNÁ MILOŠŤ	43
NANEBOVSTÚPENIE PÁNA JEŽIŠA	45
DOBRÉ ZVESTI Z NEBA	47
DOBRÉ ZVESTI Z NEBA	48
V ZHROMAŽDENÍ	49

DEUTERONOMIUM – Piata kniha Mojžišova (49, 50)

John Riddle, Cheshunt

„Ako veľmi miluješ ľudí!“

(Prečítajte si kapitolu 33:1–5)

V našej predošlej úvahe sme už spomenuli, že Mojžiš oboznámil ľud so „slovami zmluvy“, ktorú mu Pán prikázal „uzavrieť so synmi Izraelovými v Moábskej zemi“, (29:1). Potom urobil prípravy na svoj odchod. To je predmetom kapitol 31-34. 31. kapitola sa zaoberá Mojžišovými príkazmi Jozuovi a levitom. 33. kapitola obsahuje Mojžišovu pieseň, ktorá popisuje Božiu vernosť a nevernosť Izraela. 33. kapitola spomína Mojžišove požehnanie jednotlivých kmeňov. 34. kapitola zaznamenáva Mojžišovu smrť na vrchu Nebo.

C. H. Mackintosh jeho nenapodobiteľným spôsobom poukazuje na to, že „Skúmanie posledných slov tohto zákonodarcu je veľmi zaujímavé a povzbudivé, pretože sú plné požehnaní... skúmali sme túto nádhernú pieseň, v ktorej sa miešajú tóny milosti a moci: teraz nás však pozýva k počúvaní slov najvzácnejšieho požehnaní, slov najsladšieho povzbudení a útechy, slov plynúcich zo samotného srdca Boha Izraela, ktorý odkrýva svoje vlastné láskyplné myšlienky určené im a Jeho náhľad do ich slávnej budúcnosti.“ Bolo by ťažké nájsť lepší úvod do tejto kapitoly, ako tento!

Raymond Brown poukazuje na to, že „Mojžišove posledné slová v týchto záverečných kapitolách sú skvelo vyvážené. Pieseň z 32. kapitoly je zámerne krutá, pretože má zdôrazniť svoju tvrdú pravdu s opakovaným varovaním. Odkaz 33. kapitoly je viac osobný, naplnený teplom a súcitným porozumením. Oba tieto aspekty sú nevyhnutne potrebné, pretože pre Božích poslov nebolo vždy ľahké

udržiavať potrebnú rovnováhu“. 33. kapitolu môžeme rozdeliť takto:

- Hospodinova predchádzajúca starostlivosť o nich (v. 1-5)
- Hospodinov cieľ s nimi v súčasnosti (v. 6-25)
- Hospodinovo budúce požehnanie pre nich (v. 26-29).

Pánova predchádzajúca starostlivosť o nich (v. 1-5)

Izrael sa chystal prejsť Jordán a obsadiť ich Bohom dané dedičstvo. V tomto prípade nešlo o pokojné vyjednanie pri rieke, po ktorom by nasledovalo kolonizovanie pôdy podľa jednotlivých pokolení. Túto zem obsadil a držal Kanaán, a jej obsadenie si vyžadovalo cieľnú (vojenskú) kampaň proti silnému odporu. Všetok ľud vedel, že sa na tom nič nezmenilo, pretože ich vyzvedáči preskúmali túto zem už pred štyridsiatimi rokmi – viď 4. Moj. 13:28. Navyše muž, ktorý ich viedol tých štyridsať rokov ich mal opustiť. Z ľudského hľadiska vyzerala ich budúcnosť trochu neistá. Mojžiš preto vyzýva ľud, aby pamätali na Pánovu moc a ochranu v minulosti. Raymond Brown to formuluje takto: „V čase, keď sa prirodzený záujem jednotlivých pokolení zameriaval na hrozivú budúcnosť, zámerne sa im predkladá ‚pohľad späť‘, aby videli im drahú minulosť.“ Mojžiš sa v stručnom prehľade minulých chudalostí zameriaval na nemenného Boha, o ktorom neskôr hovorí: „Tvojím príbytkom je Bôh praveku, a dole na pomoc ramená

večnosti.“ (v. 27) Izrael by prešiel cez Jordán bez Mojžiša, ale nevydal by sa na cestu bez Boha.

Mojžišove požehnanie, ktorého Boh nazýva „muž Boží“ (v. 1) preto začína tým, že volá na celý národ, aby si spomenuli, ako ich Pán viedol (v. 2) a ako ich Pán miloval (v. 3-5). Mojžiš je prvý, ktorý sa nazýva „muž Boží“. Porovnaj si to napríklad s 1. Sam. 9:6; 1. Král. 12:22; 1. Král. 17:18; 2. Král. 4:7; Jer. 35:1; 1. Tim. 6:11.

Ako ich Boh viedol (v. 2)

„A riekol: Hospodin prišiel od Sinai a vzišiel im od Seira ako svetlo rána, zaskvel sa od vrchu Fárana a prišiel z myriád svätých. Z jeho pravice im svietil oheň zákona.“ Tu si musíme všimnúť najmenej tri veci.

1. Tri miesta, kam ich zaviedol. Sinai, Seir a Fáran, všetky tieto tri miesta majú v histórii Izraela významné miesto.

Sinai – Práve na vrchu Sinai Pán povedal: „Tak teraz ak naozaj budete poslúchať môj hlas a budete ostríhať moju zmluvu, budete mi zvláštnym vlastníctvom nad všetky národy,“ (2. Moj. 19:5) na čo „odpovedali, všetok ľud spolu, a riekli: Všetko, čo hovoril Hospodin, budeme robiť.“ (2. Moj. 19:8). Práve tam „vyviedol Mojžiš ľud z tábora v ústrety Bohu,“ (2. Moj. 19:17), a práve tam dostali prikázania (2. Moj. 20:1-17) a „súdy“ (2. Moj. 21:1). Ale to nebolo všetko. Slová: „Hospodin zostúpi na vrch Sinai“ naznačujú, že po tom, čo im dal svoje slovo, šiel s nimi počas celého putovania. Hoci dnes veriaci „nepristúpili k dotýkanému vrchu“ (Žid. 12:18), nemajú s Bohom o nič menší vzťah, sú podriadení Jeho Slovu a môžu okúšať Jeho prítomnosť.

Seir – Slová „Je to jedenásť dní cesty od Horeba cestou cez vrch Seir po Kádeš-barneu.“ (5. Moj. 1:2) istenie sú bezvýznamné. Podľa Gesenia sa na tomto mieste používa

sloveso „stúpať“ (iný preklad „zdvihol sa“), čo znamená „rozptýliť lúče“ a používa sa v súvislosti so slnkom. Fráza „vzišiel im od Seira ako svetlo rána“ (5. Moj. 33:2) by preto mohla naznačiť spôsob, akým Pán osvetľuje cestu svojho ľudu cez ťažké a nebezpečné územie.

Fáran – Práve vo Fáran sa zastavil oblakový stĺp, ktorý viedol Izrael potom, ako opustil Sinai. „A synovia Izraelovi sa rušali, podľa svojho poradia, z púšte Sinai. A oblak zastál a býval na púšti Fárane.“ (4. Moj. 10:12). Gesenius vysvetľuje, že sloveso „zasvietil“ („zaskvel sa z vrchu Fáran“) znamená „vydať jasné svetlo“ a „používa sa predovšetkým na označenie Hospodina, ktorý sa objavuje ako veľmi jasné svetlo“.

Súhrnne je možné povedať, že všetky tri tieto miesta súvisia s Božou prítomnosťou a vedením, čo nám pripomína: „Lebo on povedal: Nenechám ťa cele iste ani ťa neopustím“ (Žid. 13:5).

2. Moc, ktorú pri nich použil. „Prišiel z myriád svätých“. To úplne jasne hovorí o prítomnosti anjelov – vid' Žalm 68:17. Raymond Brown k tomu hovorí: „Boh prichádza... v prítomnosti anjelov v triumfálnom sprievode“, čo nám pripomína, že je „Pán zástupov“, ktorý „podľa svojej vôle činí s vojskom nebies“ (Dan. 4:32). Aj keď doslovný preklad znie: „On prišiel s desiatimi tisícmi svätých“ (revidovaná verzia prekladu), nemôže byť pochyb o tom, že aj tento preklad má rovnaký zmysel, čo potvrdzuje zobrazenie „myriád svätých“. (Porovnaj s Dan. 7:10.)

3. Postaral sa o nich. „Z jeho pravice im svietil oheň zákona.“ Podľa C. A. Coatesa „je to pravdepodobne len narážka na stĺp ohňa, ktorý im dával svetlo“. Vedenie, ktoré im Boh takýmto spôsobom pripravil je opísané ako „oheň zákona“, a v žiadnom prípade nie je slabé alebo neisté. Výraz „Z jeho pravice“ je znamením moci. (Pozri 2. Moj. 15:6) Pohyb

Izraela na púšti riadil pohyb oblaku počas dňa a pohyb ohnivého stĺpu počas noci (4. Moj. 9:15-23). Hoci už dnes také javy nevidíme, máme isté a spoľahlivé slovo, ktorým nás Boh vedie ako „cudzcov a pútnikov“ vo svete (1. Pet. 2:11).

Ako ich Boh miloval (v. 3-5)

Tieto nádherné verše zdôrazňujú, že Boh viedol svoj ľud preto, že ho miloval. V skutočnosti im Jeho láska zabezpečila nezmerateľne veľké požehnanie, a mali by sme si všimnúť:

1. Zvrchovanosť Jeho lásky. „Ako veľmi miluješ ľudí!“ (v. 3) Uvediem jednu technickú poznámku – slovo „ľudí“ je tu v množnom čísle, čo zvyčajne znamená, že sa hovorí o pohanských národoch. Súvislosť, v ktorej sa to hovorí, si vyžaduje iné vysvetlenie a to je uvedené vyššie.

Božia láska k Jeho ľudu nie je podrobnejšie vysvetlená. Táto láska má svoj vlastný motív. Stretli sme sa s tým už v predchádzajúcej úvahe: pozri 5. Moj. 7:7, 8. Na tejto Božej láske k svojmu ľudu nebolo nič dočasné: miloval ich „večnou láskou“ Jer. 31:3. Zdôrazňuje to aj Nový zákon, ktorý hovorí: „Lebo ktorých predzvedel... predurčil... povolal... ospravedlnil... oslávil.“ Pavel volá: „Kto nás odlúči od lásky Kristovej?“ a pokračuje tým, že hovorí, že nás nič „nebude môcť odlúčiť nás od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.“ (Rim. 8:29-39).

Júda nepíše: „zachovajte sa v láske Božej“ (iný preklad „zostávajúce v Božej láske“) bez toho, aby na to mal oprávnený dôvod. Ak to nebudete robiť, nevyhnutne musí nastať duchovný úpadok. Na konci Starého zákona Boží ľud pochyboval o Jeho láske (Mal. 1:2). Dôsledok tejto skutočnosti opisuje kniha proroka Malachiáša. Na konci Nového zákona musel Pán Ježiš povedať Cirkvi v Efeze: „Ale mám proti tebe to, že si opustil svoju prvú lásku.“ (Zjav. 2:4). Zhromaždenie, z ktorého

sa vytratila záľuba v Kristovi, stratilo svoje opodstatnenie.

2. Bezpečie Jeho ruky. „Všetci jeho svätí sú v tvojej ruke“. Ako k tomu Raymond Brown vhodne poznamenáva: „Aj keď sa v Starom Zákone ako svätí označujú anjeli i Pánovi ľudia, z kontextu je jasné, že v tomto prípade ide o tých druhých.“ O niekoľko storočí neskôr dostal Jeremiáš príkaz pripomínať Božiemu ľudu ich predchádzajúcu lásku a oddanosti voči Pánovi: „Rozpomínam sa ti na milotu tvojej mladosti, na lásku tvojho stavu, keď si bola nevestou, na tvoje chodenie za mnou na púšti, v zemi, nie osievanej.“ A výsledkom toho bolo: „Vtedy bol Izrael svätým Hospodinovi, prvotinou jeho úrody.“ (Jer. 2:2, 3). Svätosť nemôže byť bez lásky k Pánovi.

Tie životy, ktoré sú posvätené Pánovi, sú pod Jeho osobitnou starostlivosťou. Izrael sa mohol obávať, že upadne do rúk Kanaánčanov. Aj keď bola jeho cesta vpred mimoriadne ťažká, Boh mu sľúbil, že ho bude držať v bezpečí svojej silnej ruky. Porovnaj s Jána 10:28, 29. Dávid viedol Boží ľud: „A pásol ich v celej úprimnosti svojho srdca a vodil ich so zvláštnou opatrnosťou svojich rúk.“ (Žid. 78:72) Je oveľa viac, ako „dobrý pastier!“

3. Poníženie pri Jeho nohách. „a oni sa kladú k tvojim nohám.“ (v. 3) Toto nie je slovo, ktoré by v Starom Zákone malo význam sadnúť si k niekoho nohám. Podľa Gesénia to znamená „ľahnúť si“, a on tieto slová prekladá: „a ulahli k tvojich nohám“ s vysvetlením „na úpäť hory Sinaj“. Jedna vec je však úplne zrejma: tým, že sedia – alebo ležia – pri Jeho nohách, sú títo ľudia v takej pozícii, že prijímajú príkazy: „a oni sa kladú k tvojim nohám. Každý si odnáša úžitok z tvojich rečí.“ Učíme sa z toho, že ak máme počuť Pánov hlas, musíme byť ticho a v pokoji.

Na takom mieste bola aj Mária „ktorá si aj sadla k nohám Ježišovým a počúvala jeho

slovo.“ (Luk. 10:39). Saul z Tarzu, ako to v tej dobe bolo bežné, bol „vychovaný v tomto meste (Jeruzalem) pri nohách Gamaliela, vynaučený podľa dôkladnosti otcovského zákona“ (Skut. 22:3). Mária si však „sadla k nohám Ježišovým a počúvala jeho slovo“. To teda bolo vzdelávanie na najvyššej úrovni!

4. Dostatočnosť Jeho Slova. „Každý si odnáša úžitok z tvojich rečí.“ (v. 3) Iný preklad uvádza: „budú sa učiť z tvojich slov.“ Toto Slovo Božie je určené celému Božiemu ľudu a zároveň aj každému z nich osobne. Máme „všetko jeho božskej moci, darovanej k životu a k pobožnosti“ (2. Pet. 1:3). To „všetko“ obsahuje aj Jeho Slovo, ktoré je „užitočné na vynaučovanie, karhanie, naprávanie, na výchovné káznenie v spravodlivosti, aby bol človek Boží dokonalý, ku každému dobrému skutku pripravený.“ (2. Tim. 3:16, 17). Je pozoruhodné, že zákon nariadený Mojžišom, sa nazýva „dedičný majetok shromaždenia Jakobovho“ (v. 4). Pre Jeremiáša je toto dedičstvo veľmi sladké: „Kde a kedykoľvek sa našli tvoje slová, zjedol som ich, a tvoje slová mi boli obveselením, a radosťou môjho srdca“ (Jer. 15:16).

5. Moc jeho vlády. „A bol v Ješurúne ako kráľ, keď sa zhromažďovali hlavy, kniežatá ľudu, dovedna pokolenia Izraelove.“ (v. 5). Šalamún povedal: „pretože slovo kráľovo má moc, a kto mu povie: Čo robíš?“ (Kaz. 8:4). Ješurún (pozri 5. Moj. 32:15; 33:26 alebo Iza. 44:2) je všeobecne chápaný ako „bezúhonný“, hoci niektorí preferujú skôr význam „milovaný Jehovov“. Meno „Ješurún“ zdôrazňuje výnimočnú bezúhonnosť tohto národa. Raymond Brown k tomu uvádza, že „je to skôr charakteristika Boha ako izraelského kráľa“. Pravdepodobnejšie je však to, že takto opisuje Mojžišovu charakteristiku, ale to neodporuje skutočnosti, že mu Boh zveril túto autoritu. Zhromaždený ľud poznal, že mu Boh zveril vládu nad ním, a preto je dôležité, aby aj dnes zhromaždenia uznávali autoritu svojich starších (pozri 1. Tes. 5:12, 13;

Žid. 13:17). Je potrebné povedať, že starší majú morálne právo na takéto uznanie. Slovo „bdejú“ v Žid. 13:17 znamená „vedú“, a toto nemusí byť vždy vidieť na tých, ktorí o sebe tvrdia, že sú staršími.

Už sme uviedli, že slová „Zákon nám prikázal zachovávať Mojžiš, dedičný majetok zhromaždenia Jakobovho.“ (v. 4) „zjavne nie sú slovami, ktoré povedal Mojžiš, ale vysvetľujúcou vsuvkou, vloženou pisateľom, ktorým bol pravdepodobne Jozua“ (Ellicott's Commentary). Ak je tomu tak, potom je možné rovnakú úvahu použiť aj pre 5. verš.

Pán sa vo svojej láske k Izraelu o neho hojne postaral už v minulosti. Mojžiš sa teraz obracia k požehnaniam, ktoré Pán určil jeho rôznym pokoleniam. Mohli ho počúvať s dôverou, že Boh, ktorý nezlyhal v minulosti bol dokonale schopný dosiahnuť svoje ciele aj pri nich, pokolenie po pokolení.

„A toto je požehnanie“ (časť 1)

Teraz si prečítajte kapitolu 33:6-17

V našom článku sme doteraz uvažovali o tom, ako Hospodin svoj ľud viedol (v. 2) a miloval (v. 3-5). A preto mohol v budúcnosti svoj ľud aj požehnať. To nás privádza k ďalšej časti:

Hospodinov cieľ s nimi v súčasnosti (v. 6-25)

Je pozoruhodné, že na rozdiel od situácie, keď Jakob rozdeľoval požehnanie svojim synom, tu sa nespomínajú žiadne pády. Zatiaľ čo Jakobove posledné slová sú nazvané ako jeho požehnanie (1. Moj. 49:28), sú zároveň aj proroctvom a náčrtom budúcnosti izraelského ľudu: „A Jakob povolal svojich synov a riekol: Sídite sa, a oznámim vám, čo sa bude s vami diať v pozdejších dňoch.“ (1. Moj. 49:1). To vysvetľuje skutočnosť, že Jakob nepostupoval podľa poradia, v akom sa jeho synovia narodili, keď im oznamo-

val ich požehnanie. Vedel, že jeho rodina („deti Izraela“) budú poznačení „ľudskými pádmi, slabosťou a hriechom“ (C. H. Mackintosh), preto spomína zlé skutky Rúbena, Simeona a Léviho. Vedel tiež, že jeho synovia budú bohato požehnaní a celkoví víťazi, preto zakončuje tým, že spomína Jozefa a Benjamína.

Napriek tomu, že Mojžiš najprv hovorí k Rúbenovi, poradie, v ktorom hovorí k jednotlivým pokoleniam v tejto kapitole nezávisí od poradia, v akom sa narodili. Nie je to však znakom toho, že by jeho myseľ nebola sústredená! Bol plne spôsobilý, vid' 5. Moj. 34:7. Postupnosť s akou zaznamenáva jednotlivé pokolenia silne naznačuje, aký bol ich duchovný stav a rast. Verše, ktoré ďalej nasledujú, zjavne nehovoria o tom, akí boli prirodzene. Izraelský ľud spôsoboval Mojžišovi neustále starosti. Všimnite si, čo o nich hovorí v 5. Moj. 31:27! Ale tu teraz nie je ani náznak kritiky. Práve naopak, to čo nasleduje ďalej, je vyjadrením Božieho plánu pre Svoj ľud, ktorý On naplní (v. 28-29).

a) Rúben – verš 6

„Nech žije Rúben a nech nezomrie a z jeho málo mužov nech je veľký počet.“ Nespomína sa tu Rúbenova nestálosť, ani jeho hriech (1. Moj. 49:4). Možno by sa dalo povedať, že požehnanie pokolení začínajú životom, skôr je tu však zdôraznená nepretržitosť. V dejinách boli rôzne snahy o vyhladenie Židov. Za dní Ester sa o to snažil Hámán. Stojí za povšimnutie aj to, že „počas temných dní pred svojou smrťou si židovskí väzni v táboroch Osvienčim, Dachau, Treblinka a Bergen-Belsen z pamäti spísali práve knihu Ester a tajne ju čítali vo sviatok Purim“ (E. M. Yamauchi).

Slová „z jeho málo mužov nech je veľký počet“ nie sú jednoduché na pochopenie, ani po vynechaní slova „veľký“, ktoré je uvedené kurzívou. Uvádžajú sa viaceré vysvetlenia, ale

za užitočné môžeme snád' považovať „nech sú jeho muži počítaní“. Podľa C. A. Coatesa to znamená, že „každý jeden sa počíta, žiaden sa nestráca v dave“. Celkový význam verša je však jasný. Boží ľud mal vstúpiť do zeme Kanaán, kde budú čeliť veľkej prevahe v počte aj vojenskej sile, ale oni výjdu z boja víťazne. V posledných časoch budú zasa čeliť „drakovi“ so všetkými jeho hrôzostrašnými mocami (Zjav. 12:13), ale ľud bude žiť a neumrie. Nech sme povzbudení z toho, čo povedal Pán Ježiš: „zbudujem svoju cirkev, a nepremôžu jej ani brány ríše smrti“ (Mat. 16:18).

b) Júda – verš 7

Za uistením o pokračovaní nasleduje uistenie o víťazstve: „Uslyš, Hospodine, hlas Júdov a prived' ho k jeho ľudu. Svojimi rukami bude bojovať zaň, a ty mu buď pomocou vyslobodiť ho od jeho protivníkov.“ Na viacerých miestach v Biblii sa Júda uvádza na prvom mieste, napr. 4. Moj. 7:12, 10:14, Sud. 1:1-2 a Zjav. 7:5. Hoci by sa mohlo zdať, že „hlas Júdov“ bol vyslyšaný v modlitbe, no Júda znamená „chvála“ a zároveň je dobré poznamenať, že z nešťastných ľudí asi ťažko budú dobrí vodcovia.

Neuvádza sa tu spomienka na monarchiu, no Júda bolo kráľovské pokolenie (1. Moj. 49:10) a Pán Ježiš je „lev z pokolenia Júdovho“ (Zjav. 5:5). Vďaka Nemu porazí Izrael všetkých svojich protivníkov a veriaci dnes môžu povedať: „Ale v tom vo všetkom statne víťazíme skrze toho, ktorý nás zamiloval“ (Rim. 8:37). Celkom jasne pokračovanie svedectva (ako pri Rúbenovi) zahŕňa v sebe konflikt (ako pri Júdovi).

Všimnime si, že Mojžiš nespomína Simeona. Vieme, hoci sa to nepíše tu, že zatiaľ čo Simeon a Lévi boli za jedno v „ukrutnosti... hneve...samovôli“ (1. Moj. 49:5-7), bol to iba Lévi samotný, kto odpovedal na volanie: „Kto je Hospodinov, nech pristúpi ku mne!“

(2. Moj. 32:26-29). C. H. Mackintosh píše: „Kde bol vtedy Simeon? Vo dňoch samovôle, ukrutnosti a hnevu bol s Lévim, prečo nie aj pri jeho odvážnom rozhodnutí sa pre Hospodina?“ Možno to, že je tu Simeon vynechaný, zdôrazňuje Božiu milosť. Boh nespomína otázku Simeonovho pádu.

c) Lévi – verše 8-11

Ak pokračovanie (Rúben) zahŕňa konflikt (Júda), potom musí Boží ľud zabezpečiť, aby bol v kňazskom spojení s Bohom. Bez toho by bolo všetko stratené. To je tu zdôraznené. Všimnime si nasledujúce tri body:

i) Kňazstvo sa podieľa na vedení. „A o Lévim povedal: Tvoje thumím a tvoje úrim boly dané, ó, Pane, tvojmu svätému mužovi“ (v. 8). Všeobecne sa myslí, že thumím a úrim boli dva kamene, ale v Biblii to nie je nikde napísané. Určite sa používali nejakým spôsobom, ktorý nie je vysvetlený, na zisťovanie Božej vôle v určitých prípadoch. Pozri 4. Moj. 27:21, 1. Sam. 28:6, Ezd. 2:63. Zdá sa, že najvyšší kňaz položil na ne svoju ruku, pretože sa píše: „Odtiahni svoju ruku“ (angl. preklad, 1. Sam. 14:18-19). Izraelský ľud viedol Boh skrze thumín a úrim, ale nás vedie Svojím Slovom. To sa spája s obecnstvom a spojením s Ním.

ii) Kňazstvo sa podieľa na výučbe. Všimnime si, že muži, ktorí „Vyučovať budú tvojim súdom Jakoba a tvojmu zákonu Izraela“ (v. 10), boli muži verní Bohu. Dokázali sa v Masse a Meríbe (v. 8). Narážka na Massu a Meríbu nie je jasná. V 2. Moj. 17:1-7 ani v 4. Moj. 20:1-13 sa Lévi nespomína. J. A. Thompson píše: „Tento verš naznačuje, že pri týchto udalostiach sa pokolenie Lévi dokázalo a niektorí autori sa domnievajú, že sa možno zachovali ako na Horebe (2. Moj. 32:25-29) alebo v Šittíme v súvislosti s Bál-peorom (4. Moj. 25:1-9). Zmienka o Horebe je jasná vo v. 9.

Je veľmi dôležité, aby muži, ktorí vyučujú v zhromaždení, boli v spojení s Bohom. Starý zákon používa výraz „kňaz-učiteľ“ (2. Par. 15:3) a bola to Božia vôľa, aby kňazi vyučovali ľud. Pozri Mal. 2:5.

iii) Kňazstvo sa podieľa na chválení Boha. „Klást' budú kadivo pred tvoju tvár a zápalnú obeť dokonalú na tvoj oltár“ (v. 10). Toto je celkom jednoznačné. Ale pracujeme aj my takýmto spôsobom? Nový zákon označuje veriacich za „sväté kňazstvo“, ktorého službou je „obetovať duchovné obeti, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista“ (1. Pet. 2:5).

Božie požehnanie iste spočíva na tých, ktorí tak konajú (v. 11) a hoci by sme v dnešnej dobe nepoužili slová kliatby, ako je ďalej v tomto verši („Poraz bedrá tých, ktorí by povstali proti nemu“), vzburá proti Božiemu poriadku je veľmi vážna.

d) Benjamin – verš 12

„Milý Hospodinov! Bezpečne bude bývať s ním; bude ho ochraňovať každého dňa, a bude prebývať medzi jeho plecami.“ Tu je opísané požehnanie pre tých, ktorí majú radosť z blízkeho vzťahu s Bohom. Raymond Brown k tomu pekne napísal: „Pokolenie Benjaminove nebolo nikdy veľké (Žalm 68:27), ale boli milovaní Bohom. Napriek ich malému počtu a zdrojom mohli sa vždy spoliehať na Jeho pomoc v ťažkých časoch, lebo Hospodin sa stará a chráni tých, ktorí sú slabí, biedni alebo v menšine. Ten, ktorého miluje Hospodin, prebýva medzi Jeho plecami. Boh nesie svoje deti.“ Hospodin už takto svojmu ľudu pomohol – 5. Moj. 1:31. V Písme plecيا alebo ramená predstavujú silu a je zaujímavé, že aj v podobenstve o stratenej ovci v Luk. 15:3-7 si Pastier vzal stratenú ovečku na svoje plecيا. Ale v Iza. 9:6 sa píše iba o „pleci“ v súvislosti s nesením kniežatstva. Uvažujme nad tým!

e) Jozef – verše 13-17

Ľudia opísaní v požehnaníach udelených Rúbenovi, Júdovi, Lévimu a Benjaminovi majú nádherné dedičstvo! Požívajú hojnosť a silu. Jozefovi bola daná pozícia Jakobovho prvorodeného syna. Pozri 1. Par. 5:1, 2. A tak mu patrí dvojnásobný diel otcovho dedičstva, a preto sa medzi pokoleniami uvádzajú jeho synovia Efraim a Manasses. Všimnime si nasledovné body:

i) Bohatstvo jeho dedičstva (v. 13-16). „Jeho zem je požehnaná Hospodina pre skvostné veci nebies, pre rosu a pre bohatú priepasť, ktorá sa rozkladá hlboko dole“ (v. 13). Podľa 1. Mojžišovej slovo „priepasť“ znamená „hučiace vody“. Povedali by sme možno „pramene vody“. Požehnanie ďalej pokračuje vo v. 14: „pre skvostné úrody slnka a pre skvostné veci, vyhnané mesiacmi“. J. A. Thompsom k tomu vysvetľuje, že „slnko a mesiac sa spájajú s ročnými obdobiami, a preto sa považujú, že ovplyvňujú úrodu.“ Dokonca i hory a vrchy sú úrodné i „skvostné veci zeme a jej náplne“ (v. 14-16). Boží ľud mal také dedičstvo, v ktorom všetko pochádzalo od Hospodina. Boli na ňom úplne závislí. V týchto veršoch je päťkrát použité hebrejské slovo „meged“ (preložené ako skvostný), ktoré opisuje niečo, čo je najvyššej kvality (Raymond Brown).

Pre dnešok platí: „Požehnaný Bôh a Otec nášeho Pána Ježiša Krista, ktorý nás požehnal každým požehnaním duchovným v ponebeských oblastiach v Kristovi“ (Efež. 1:3). Duchovné požehnania sú vymenované v ďalších veršoch: „vyvolení v ňom... predurčení...omilostení v tom Milovanom... vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov“ (v. 4-7). Aj my môžeme zvolať: „Jeho zem je požehnaná Hospodina!“

Pri týchto veršoch si ešte všimnime, že tu Mojžiš vsúva niečo z jeho vlastných skúse-

ností: „pre milostivú priazeň toho, ktorý prebýva v kre. Nech to všetko prijde na hlavu Jozefovu a na temeno hlavy toho, ktorý je nazarejom, oddeleným, svojich bratov.“ (v. 16). Pri horiacom kre počul Mojžiš od Hospodina: „sostúpil som, aby som ho vytrhol...a aby som ho vyviedol...do zeme, dobrej a priestranej, do zeme, oplývajúcej mliekom a medom“ (2. Moj. 3:8). Boh bol verný. Izrael stál teraz na okraji „dobrej zeme“, ktorú im zaslúbil. Ak rozmýšľame o Jozefovi ako o Nazarejovi, oddelenom od svojich bratov v zmysle toho, že bol nimi zradený a predaný do otroctva (1. Moj. 37:26-28), význam tohto jeho pomenovania je v niečom inom. Slovo „oddelený“ znamená „posvätený“ a prekladá sa tiež ako Nazarej. Pozri 4. Moj 6:2, 13, 18-21. Tento oddiel teda končí vznešeným posväteným mužom, ktorý sa raduje vo svojom bohatom dedičstve.

Boží ľud mal také dedičstvo, v ktorom všetko pochádzalo od Hospodina.

ii) Sila dediča (v. 17). „Ako prvorodené jeho vola, takú bude mať nádheru, a jeho rohy budú jako rohy jednorozca; nimi bude drgať národy napospol, až do končín zeme. A to budú myriády Efraima, a budú to tisíce Manasses.“ Slovo „tisíce“, tak ako aj na iných miestach Starého zákona, predstavuje vojenský oddiel (J. A. Thompson). Raymond Brown zdôrazňuje: „Prosperovanie v poľnohospodárstve by bolo málo užitočné, ak by nebolo doplnené vojenskou silou. Pokolenie má mať rohy ako jednorozec, aby ubránili a zachovali si dostatok obilia.“ Slovami Nového zákona: „Lebo nie je nám zápasit' s krvou a s telom, ale s kniežatstvami, mocnosťami, so svetovládcami temnosti tohoto veku, s duchovnými mocami zlosti v ponebeských oblastiach.“ Potrebujeme preto „celú zbraň Božiu“, aby sme mohli „odolať v ten zlý deň a vykonajúc všetko stáť.“ (Efež. 6:12, 13). V opačnom prípade na nebudeme tešiť z nášho dedičtva.

(Pokračovanie nabudúce)

NANEBOVSTÚPENIE PÁNA JEŽIŠA

R. Dawes, Lesmahagow

Po vzkriesení Pána Ježiša pokračovala Jeho prítomnosť medzi učeníkmi, keď sa im On „zjavoval živý po svojom utrpení mnohými dôkazmi ukazujúc sa im štyridsať dní a hovoriac s nimi o kráľovstve Božom.“ (Skut. 1:3). Toto predĺženie Jeho pobytu na zemi umožnilo Pánovi, aby utvrdil ich vieru, správne porozumenie (Písmam), povzbudil ich srdce, hovoril pravdu, a pripravil učeníkov na príchod Svätého Ducha v deň Letníc, na desiaty deň po Jeho nanebovstúpení (Skut. 2:1-4). Vzkriesenie a nanebovstúpenie sú na sebe závislé – to prvé dokazuje Spasiteľove víťazstvo na kríži, to druhé je dôkazom Jeho vstupu do neba. Jeho vzkriesenie nebolo možné vidieť, ale je potvrdené tým, že sa zjavil ľuďom; Jeho nanebovstúpenie bolo možné verejne vidieť a sledovalo ho mnoho ľudí.

Nanebovstúpenie a prorockto

V 11. verši 16. Žalmu sa prorocky hovorí o Mesiášovom živote a smrti. Tento žalm končí slovami: „Dáš mi znáť cestu života. Radosti do sýtosti je pred tvojou tvárou, rozmanitého blaženstva v tvojej pravici na večnosť.“

Žalm 24:3-4 sa pýta: „Kto vystúpi na vrch Hospodinov, a kto bude stáť na mieste jeho svätosti?“. Je úplne jasné, že iba samotný Kristus je odpoveďou, ako to môžeme vidieť aj v Žalme 68:19: „Vystúpil si na výsosť, zajaľ si zajatie;“ (pozri Efež. 4:8), či v knihe proroka Izaiáša 52:13: „Hľa, môj služobník bude rozumne konať, bude vyvýšený a vznešený a bude veľmi vysoký.“ V evanjeliách Pán Ježiš hovoril, čo ho čaká a predpovedal svoje nanebovstúpenie (Ján 3:13; 6:62; 20:17; Luk. 9:51), ale jeho učeníci tomu nerozumeli.

Nanebovstúpenie a história

Všimnite si ako stručne sa Písmo vyjadruje o tejto nezabudnuteľnej a jedinečnej udalosti! Neobsahuje žiadne zveličovanie alebo preháňanie, len holý záznam faktov, a to i napriek tomu, že ide o záznam Jeho posledného skutku a záverečných slov na zemi; určite má na tom zásluhu skrytá ruka toho, kto inšpiroval pisateľov evanjelií. Nanebovstúpenie sa stalo verejným divadlom, ktoré mohli za denného svetla pozorovať mnohí svedkovia (Skut. 1:9). Tento dôkaz je ohromujúci a nepopierateľný, ale nerozumný

človek stále hovorí: „Ja viem, čo viem, som presvedčený, čomu verím – nesnažte sa ma poplietť faktami“. Teraz sa venujme jemným rozdielom v jednotlivých evanjeliách.

Ev. sv. Marka 16:19 – podivuhodné prijatie neporovnateľného diela. „Syn služobník“ bol náhle „vytrhnutý“ z miesta, kde pracoval, ale spôsob, ako sa to stalo, sa tu nespomína. Tohto poníženého služobníka môžeme vzápätí vidieť sedieť (odpočíva po dokončenom diele) po Božej pravici, na mieste najvyššej autority, ako mocného služobníka a Spasiteľa na tróne (Fil. 2:9, 11). Sluha sa stal Pánom vyvýšeným nad všetkých a všetko položili pod Jeho nohy!

Ev. sv. Lukáša 24:50-53 – slávny záver bezchybného života. To znamená, že bol „hore vzatý“ v sláve nie vďaka jeho vlastnej osobe a moci. On „odzbójac kniežatstvá a vrchností“ (Kol. 2:15) ako víťaz prešiel cez sféru Satanovej moci ako oslávený človek a kvalifikovaný kňaz. Dobrý pastier ich „vyviedol von až do Betánie“, preč od sociálnej korupcie, náboženského zmätku a politických podvodov Jeruzalema, čím nepochybne umožnil svojim priateľom,

aby boli v Betánii svedkami jeho odchodu a mohli prijať jeho požehnanie na rozlúčku. Potom „pozdvihnúc svoje ruky (prebodnuté klincami), dal im požehnanie. A stalo sa v tom, keď ich žehnal, že sa bral preč od nich a vznášal sa hore do neba.“ Predchádzajúci vzťah založený na Jeho telesnej prítomnosti na zemi mal byť nahradený novým vzťahom založeným iba na viere. Už nepoznáme „Kristapodlátela“ (2. Kor. 5:16), ale podľa Ducha. Keď vstupoval do neba, pokračoval v žehnaní: „keď bol miloval svojich, ktorí boli na svete, až do konca ich miloval“ (Jána 13:1). Preto „plesáte radostou nevysloviteľnou a oslávenou“ (1. Pet. 1:8)!

Skutky 1:9, 11 – úžasný začiatok novej éry. On bol „hore vzatý“ v sláve,

ako dlho očakávaný Syn a prichádzajúci kráľ; Otec odpovedal na Synovu modlitbu (Jána 17:5). Svedkovia tej udalosti mohli s údivom sledovať, ako „podňal ho oblak a vzal spreď ich očí“. Slová anjelov, ktoré im pripomenuli, že sa má opäť vrátiť na zem, ich podnietili k tomu, že „vyšli a kázali všade“ (Mar. 16:20). Preto „navrátili sa do Jeruzalema s veľkou radostou.“ (Luk. 24:52) a „Títo všetci zotrvali jednomyselne na modlitbe“ (Skut. 1:14). Je aj naša reakcia taká istá?

Nanebovstúpenie a Jeho služba

Náš oslávený Pán vstúpil do neba ako Hlava Cirkvi, prvotina, prostredník, advokát, veľkňaz, poskytuje nebeskú službu povzbudenia, podpory a súciti s Jeho ľuďom; napriek tomu, že ho nemôžeme vidieť, je stále na dosah, zostáva s nami v spojení a hovorí k našej viere, preto „hľadajte veci, ktoré sú hore, kde sedí Kristus po pravici Boha“ (Kol. 3:1).

*Vstávam ráno s myšlienkami na lásku
Toho, ktorý zaslúbil mi nebies slávu,
Čakám, že v každej chvíli preč ma povolá,
A to je svetlom každého môjho dňa
A bez ohľadu na to, čo sa deje, v čistote
ten Človek v sláve moje kroky vedie;
A preto spievam od rána do večera
ten Človek v sláve je všetko moje potešenie.*

(George Cutting) Ukončenie.

„...jakože my utečieme, ak zanedbáme také veľké spasenie?!“ (Žid. 2:3)

Je veľa spôsobov, ako môže človek reagovať na zvest' evanjelia. Tých, ktorí ho odmietajú, varujeme: „A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.“ (Skut. 4:12) Potom sú takí, ktorí na ponúkanú spásu od Boha nedbajú – nezáleží im na tom – a podľa uvedeného verša „neutečú“ (večnej záhube). Ak čítaš tieto slová a ešte si neuveril, prosíme ťa, neodmietaj ani nezabúdaj na Božiu ponuku spasenia, ale príjmi ju skrze nášho Pána Ježiša Krista skôr, ako bude neskoro.

KRISTOVA OSOBA (5, 6)

David McAllister, Donegal, Írsko

JEHO NADPRIRODZENÉ NARODENIE Z PANNY (3)

Počas predchádzajúcich niekoľkých mesiacov sme sa zaoberali niekoľkými nádhernými pravdami o večnom synovstve nášho požehnaného Pána a Spasiteľa, Ježiša Krista. To, čím sme sa zaoberali, patrí medzi večne platné pravdy o Ňom; boli by samozrejme pravdivé aj v prípade, ak by vôbec neprišiel na túto zem. Teraz sa budeme venovať tým, ktoré sa týkajú Jeho príchodu – Jeho narodeniu.

Najskôr je potrebné povedať pár slov o nadpise: „nadprirodzené narodenie z panny“. Slovo „nadprirodzené“ je tu použité v prvom rade preto, aby zdôraznilo slovo „z panny“. Koniec koncov, nepoškvrnené počatie je celkom iste „neprirodzené“. V Písme nie je zaznamenané nič o tom, že by sa pôrod v Betleheme neuskutočnil rovnakým spôsobom ako za normálnych okolností. To, čo robí tento pôrod jedinečným a nadprirodzeným sa totiž udialo už deväť mesiacov predtým.

Pozrieme sa na dôležitosť narodenia z panny v súvislosti s písmami Starého zákona. V nasledujúcej časti, ak Pán dá, budeme uvažovať o zázname tejto udalosti v Novom zákone. Zo Starého zákona budeme uvažovať o štyroch dôvodoch, prečo bolo nepoškvrnené počatie potrebné.

Hriech

Pri uvažovaní o tomto predmete ani nemusíme zájsť ďaleko do Písma – do 3. kapitoly 1. knihy Mojžišovej, ktorá rozpráva smutný príbeh o vstupe hriechu do sveta. Hoci je táto udalosť opísaná v 3. kapitole 1. knihy Mojžišovej, najlepšie nám jej dôsledky vysvetľuje 12. verš 5. kapitoly listu

Rimanom: „Preto ako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili.“. Odo dňa kedy Adam zhrešil, stalo sa oboje, hriešna prirodzenosť a smrť, nevyhnutným dedičstvom jeho potomstva. Na základe toho nemohol byť žiadny potomok narodený ľudskému otcovi bez hriechu, imúnny pred smrťou, ani nemohol zomrieť za hriešnikov. A presne toto bolo nevyhnutné, aby mohli byť hriešnici spasení.

Aké bolo teda riešenie? Druhá polovica 5. kapitoly listu Rimanom porovnáva dvoch mužov a ich skutky: Adama a Krista. Prvý z nich vykonal hriešny čin (v rajskej záhrade), dôsledkom čoho potom bolo množstvo hriešnikov a ich podriadenie smrti; druhý vykonal spravodlivý skutok (na kríži), výsledkom čoho je množstvo spravodlivých, ktorí dostali večný život. Toto mohol urobiť iba ten, kto nezdedil Adamovu hriešnu prirodzenosť. Ako je to možné? Mohlo sa to stať iba vďaka narodeniu z panny, pretože Boží Syn prišiel na svet bez stopy Adamovej hriešnej prirodzenosti, bez toho, aby mohla mať smrť akýkoľvek nárok na Neho. On a iba on jediný, mohol dobrovoľne položiť svoj život za hriešnikov. A to je to, čo urobil, so všetkými požehnanými dôsledkami pre nás.

Satan

V 3. kapitole 1. knihy Mojžišovej môžeme nájsť aj iný dôvod. Keď Pán hovoril s hadom, povedal mu: „A položím nepriateľstvo medzi tebou a medzi ženou, medzi tvojím semenom a medzi jej semenom; ono ti rozdrtí hlavu a ty mu rozdrtiš päť.“ (v. 15) Adam a Eva nepochybne nepoznali význam tohto tvrde-

nia. Jeho plný význam môžeme vidieť iba pri pohľade na neho vo svetle novozákonného zjavenia. Je to veľké zaslúbenie, že človek porazí Satana. Nemôže to však byť akýkoľvek človek – musí to byť ten, kto vyhovuje opisu „jej semeno“ a túto podmienku mohlo splniť iba nepoškvrnené počatie. Všetci ostatní ľudia narodení na tomto svete mali ľudského otca, a teda nemohli byť nazývaní „semeno ženy“. Ak sa malo naplniť toto proroctvo o Satanovej porážke, musel sa ten Jedinečný Syn Človeka narodiť z panny.

Zvrchovaný

Aby sa naplnilo proroctvo z knihy proroka Izaiáša 9:7, musí náš Pán Ježiš Kristus vládnuť ako kráľ na Dávidovom tróne, a preto musí pochádzať z kráľovskej línie rodokmeňa. Z rodokmeňa, ktorý uvádza Matúš v 1. kapitole evanjelia, je zrejmé, že to tak je. V 12. verši tejto kapitoly evanjelia sa spomína Jekoniáš (nazývaný aj „Koniáš“ a „Jehojachin“), o ktorom Pán povedal: „Lebo nebude sa dobre vodiť nikomu z jeho semena, mužovi, ktorý by sedel na stolici Dávidovej a panoval ešte nad Júdom.“ (Jer. 22:30). Takže, hoci Jozef pochádzal z kráľovskej vetvy rodokmeňa, nemal ani on, ani žiadny iný z Jekoniášových potomkov sedieť na tróne.

Preto je úžasné, čo Boh urobil. Jozef si vzal Máriu za ženu, prijal zodpovednosť za svoje dieťa, a na základe toho teda mohol Pán Ježiš v súlade s proroctvom zdediť právo na Dávidov trón. Práve vďaka narodeniu z panny pre neho neplatil odsudzujúci výrok Jekoniášovho potomstva. Takto sa otvorila cestu k tomu, aby sa mohol „narodiť kráľ Židov“.

Znamenie

A konečne, nepoškvrnené počatie bolo nevyhnutne potrebné preto, že v Písme bolo výslovne uvedené, že sa to tak stane:

„Hľa, panna počne a porodí syna a nazve jeho meno Immanuel.“ (Iza. 7:14). Určite existovali zvláštne okolnosti, s ktorými toto proroctvo v tom čase súviselo. Ako to však platí u mnohých starozákonných proroctiev, dočasné a čiastočné naplnenie je predobrazom jeho oveľa väčšieho a komplexnejšieho naplnenia. Že je to tak, potvrdzuje aj skutočnosť, že toto proroctvo cituje Mat. 1:22, 23: „A to všetko sa stalo nato, aby sa naplnilo to, čo bolo povedané od Pána skrze proroka, ktorý povedal: Hľa, panna počne a porodí syna, a nazovú jeho meno Immanuel, čo je preložené: S nami Bôh.“ Boh povedal, čo sa má stať, a tak (rovnako ako u všetkých Jeho zaslúbení) sa to musí naplniť.

Boh povedal, čo sa má stať, a tak sa to musí naplniť.

Preto, Ten bezhriešny mal zomrieť za hriešnikov; Syn Človeka mal zvíťaziť nad Satanom; iba On jediný z kráľovskej línie mal vládnuť na Dávidovom tróne; aby sa všetky tieto Písma naplnili, nepoškvrnené počatie bolo absolútne nevyhnutné.

Dosiaľ sme sa zaoberali základmi o narodení z panny podľa Starého Zákona. Teraz sa budeme zamýšľať nad textami z Nového Zákona.

Skutočnosť, že Pán Ježiš sa narodil z panny je zaznamenaná iba na dvoch miestach (Mat. 1 a Luk. 1), ale je to napísané jasne v oboch prípadoch, a tak nás to nenecháva v pochybnostiach o pravdivosti. Všimnime si posledné slová v Matúša 1:25: „Ale (Jozef) jej nepoznal, dokiaľ neporodila svojho prvorodeného syna a nazval jeho meno Ježiš.“ Narodenie z panny bolo nevyhnutné, bez neho by jednoducho nebolo spásy pre nikoho. Preto nie je prekvapujúce, že (okrem vzkriesenia) žiadna iná skutočnosť zo života Pána Ježiša nebola toľko spochybňovaná odporcami evanjelia. Pozrime sa na tri body, ktorými je napádaná pravda o narodení Pána Ježiša z panny. Sú to útoky, proti ktorým by sme mali byť na pozore.

Úplné popieranie

Úplne popieranie je v dnešnom svete obrovskej nevery prevládajúci pohľad. V spoločnosti, ktorá uctieva prirodzenosť, môžeme toto tvrdenie zhrnúť asi takto: „Je to nemožné, je to v rozpore so všetkými zákonmi prírody, aby žena mala dieťa bez fyzického otca. Taká zmienka v Biblii je iba dôkazom o dôverčivosti obyčajných ľudí a ak tomu veríš, si rovnako ľahkoverný!“

Na to môžeme odpovedať iba áno, je to v rozpore s prírodnými zákonmi. Je to skutočne zázrak, tak ako sa zázrak definuje – v protiklade k bežnému sledu okolností a mimo oblasť vedy. Boh, ktorý všetko utvoril, všetko udržiava a všetko aj privedie ku koncu podľa svojich predstáv, je dokonale schopný vykonať niečo, čo je v rozpore s normálom.

Boh, ktorý všetko utvoril, všetko udržiava a všetko aj privedie ku koncu podľa svojich predstáv, je dokonale schopný vykonať niečo, čo je v rozpore s normálom.

A k označeniu ľudí, ktorých sa to vtedy týkalo, ako dôverčivých, Biblia ukazuje, že to má ďaleko od toho. Keď anjel povedal Márii, že počne a porodí syna, spýtala sa: „Jako sa to stane, keď neznám muža?“ (Luk. 1:34). To neboli slová nejakého hlupáka, ktorý mal byť oklamáný, ale slová mladej ženy, ktorá dobre vedela, aká je nemožnosť takejto udalosti. A čo sa týka Jozefa, keď zistil, že Mária je tehotná, jeho rozhodnutie „prepustiť ju“ (Mat. 1:19) ukazuje, že aj on veľmi dobre vedel, čo z ľudského hľadiska muselo predchádzať jej stavu. Obaja, Mária aj Jozef, spoznali, že to nie sú normálne okolnosti, ale že to bolo zo Svätého Ducha a je to Božie dielo, až vtedy, keď im to jasne povedal anjel. A boli hotoví prijať Božie Slovo a podriaďiť sa mu. To je to, čo si máme uvedomiť aj my. Slová, ktoré hovoril anjel Gabriel Márii sa nás

týkajú rovnako ako jej: „lebo u Boha nebude nemožným niktoré slovo.“ (Luk. 1:37). A naša odpoveď by mala byť ako tá ich – prijatie Božieho Slova a poslušnosť jemu.

Falošné učenia

Iný útok na pravdivosť tejto udalosti je pridávanie k Božiemu Slovu náboženskými systémami v snahe prikrášiť fakty tým, že pridávajú učenia, ktoré nemajú v Písme základ. Na myslí mám hneď dva príklady: učenie o tom, že aj samotná Mária bola počatá bez hriechu („nepoškvrnené počatie“) a učenie o tom, že ostala pannou po zvyšok svojho života („večné panenstvo“). Obe tieto učenia sú popreté hneď tými istými textami: Mária hovorí o „Bohu, svojom Spasiteľovi“ (Luk. 1:47), pretože vie, že je hriešna a potrebuje Spasiteľa. Apoštol Matúš píše, že Jozef „jej nepoznal, dokiaľ neporodila svojho prvorodeného syna“ (Mat. 1:25), čo jasne hovorí o tom, že po narodení Pána Ježiša neostala pannou.

Nespomíname tieto veci, aby sme vyvolávali spory, ale jednoducho preto, aby sme si pripomenuli dôležitý princíp – aby sme zakladali všetko, čomu veríme, iba na Božom Slove. Musíme sa strániť uberaniu, ale aj pridávaniu k tomu, čo hovorí Biblia.

Nerozumné bádanie

Tretí omyl je možno ešte nebezpečnejší než prvé dva, pretože je viac rafinovaný. Ide o snahu zistiť, čo sa udialo pri narodení z panny.

Je nebezpečné kopat' v Písme nad to, čo nám je zjavené. Ušetrili by sme si mnoho problémov, ak by sme stáli v slovách, ktoré Písmo používa, než ich prílišne analyzovali. Predmet, o ktorom uvažujeme, to vykresľuje asi lepšie ako akýkoľvek iný.

Moderný pokrok v štúdiu a pochopení ľudskej biológie a zvlášť genetiky, viedol

niektorých k špekuláciám, čo sa vtedy stalo. Zvyčajne to ľudia robia s dobrou myšlienkou a boli by zhrození, keby sme im povedali, že sa mýlia, ale naozaj je to tak. Toto je téma, ku ktorej musíme pristupovať s maximálnou vážnosťou a každý pokus o vysvetlenie vedie ďalej, ako je nám dovolené ísť. Skutočne sa potom môžeme aj nevedomky dopustiť

rúhania, ak sa o to snažíme. Majme pokoj v slovách Gabriela k Márii: „Svätý Duch príde na teba, a moc Najvyššieho ti zatôni, a preto aj to splodené sväté bude sa volať Syn Boží“ (Luk. 1:35). To je hranica, ako ďaleko môžeme ísť a netrúfajme si ísť ďalej. Radostne tomu veríme a skláňame sa.

NÁSTRAHY TOLEROVANÝCH PREHREŠKOV

John Dennison ml.

„Volám sa klebeta. Nemám žiaden rešpekt pred spravodlivosťou. Ničím ľudí bez ich zabíjania. Lámem srdcia a ničím ľudské životy. Som rafinovaná, zlomyseľná a s vekom silniem. Čím viac ma ľudia citujú, tým viac mi veria. Darí sa mi na každej úrovni spoločnosti. Moje obete sú bezmocné. Nemôžu sa pred mnou brániť, pretože nemám meno ani tvár. Keď raz pošpiním niekomu povest', už to nikdy nebude ako predtým. Ničím kariéru človeka a spôsobujem bezsenné noci. Zasievam podozrievanie a pôsobím smútok. Volám sa klebeta.“ (Neznámy autor)

Ako kresťania sme často rýchli odsúdiť niekoho, kto vážne verbálne útočí na okolie: „rúhači“ (tí, ktorí urážajú, hovoria zlé alebo nadávajú na iných), „falošní udavači“ (osočovatelia, grécke slovo má význam diabol) a „ohovárači“ (tí, ktorí

osočujú alebo hovoria proti iným zlé veci). A či ospravedľujeme klebetníkov? Či nie sme aj my sami vinní v tom? Šírime informácie z osobného života iných, ktoré neslúžia dobrému cieľu?

Klebeta je informácia o správaní alebo súkromí inej osoby a je zvyčajne senzáčná alebo intímneho charakteru. Grécke slovo pre „klebetu“ znamená „šepkať“, a toto slovo je používané aj v anglickom KJV preklade Biblie. Už samotné slovo hovorí o niečom, čo je povedané v tajnosti a o čom by sa nemalo hovoriť verejne. Klebetník je osoba, ktorá sústavne šíri intímne alebo súkromné informácie, alebo chýry.

Okrem „klebetníkov“ (ohováračov) je v Biblii použitých ešte viac podobných opisov. Starý zákon používa výraz „pletichár“

pre hebrejské slovo s významom šíriť škandál. Pletichár zverejňuje tajomstvá, ktoré nemali byť hovorené ďalej. Nový zákon používa výraz „všetečník“ na označenie tých, ktorí sa starajú a diskutujú o veciach iných ľudí a výraz „klebetný“, ktorý opisuje takých, ktorí zbytočne rozprávajú, najmä o životoch iných ľudí. Biblická definícia klebety je šírenie chýrov alebo tajomstiev, hovoriť o niekom poza jeho chrbát alebo opakovanie niečoho o inom človeku, čo nie je užitočné.

Prečo nás to tak ťahá ku klebetám? Klebety sú zaujímavé – väčšinou sú šteklivé, senzáčné a odhaľujúce. Šírenie súkromných informácií poza chrbát tretej osoby dáva klebetníkovi pocit, že je zasvätený, informovaný. Slová klebetníka sú ako lahodné sústa: „a zostupujú do vnútorností života“ (Prísl. 18:8, 26:20-22).

V našej hriešnej a pyšnej prirodzenosti je niečo, čo miluje počúvať o pádoch a problémoch iných. Zvráteným spôsobom si myslíme, že vďaka chybám druhých my vyzeráme lepšie.

Je skutočnosťou, že klebety sú hriech. Klebetenie je črtou tých, ktorí zavrhlí Boha. Apoštol Pavel hovorí o neveriacich: „pletichárov, pomlúvačov, nenávidiacich Boha, trýzniteľov, pyšných, chlúbných“ (Rim. 1:30). Klebetenie je produktom hriešnej prirodzenosti, nie Božieho Ducha, preto sa Pavel obával, že keď príde do Korintu, „aby snád' nebolo svárov, závistí, hnevov, hašterení, pomlúv, pletích, nadúvaní sa, nepokojov“ (2. Kor. 12:20). Veriaci sa má klebetám vyhýbať, práve pre ich pôvod. Je to ovocie padlej prirodzenosti.

Okrem toho, že sú klebety hriechom, sú aj škodlivé. Zrádzajú priateľov a vŕia rozhorčenie voči iným. „Prevrátený človek rozsieva svár, a pletichár rozlučuje priateľov“ (Prísl. 16:28). Šírenie klebiet prezrádza tajomstvá a ničí povest' ľudí. Ľudia si tvoria mienku o druhých na základe informácií, ktoré majú. Keď sa poruší dôvera, tak končia priateľstvá. „Pomluvač túlajúc sa odkrýva tajomstvo, ale človek verného ducha zakrýva vec“ (Prísl. 11:13).

Čo je ešte závažnejšie, šírenie klebiet spôsobuje nedôveru, rozhorčenie a zvady medzi spoluveriacimi. „Keď neni dreva, zhasne oheň, a keď niet pletichára, utíchnie svár.“ (Prísl. 26:20). Domnelé slová, predpokladané motívy, predpokladané zámery a šepkané polopravdy sú základom klebiet. Klebety sa nijako neviažu na pravdu. Predtým, než sa klebety začnú šíriť, si nikto neoveruje skutočnosti. A čím viac sa klebeta opakuje, tým viac jej veria ako pravde. Klebety často zväčšujú a podporujú spory medzi veriacimi.

Veriaci nemá byť známy podľa nijakej zlej reči.

Písmo veriacim nariaďuje, aby odložili nepeknú reč, ohováranie a vyhýbali sa klebetám. V Starom zákone hovoril Hospodin: „Nebudeš chodiť ako pomluvač vo svojom ľude“ (3. Moj. 19:16). V Novom zákone píše Pavel: „Každá horkosť a prchkosť a hnev a krik a rúhanie nech je odňaté od vás so všetkým, čo je nešlachetné a zlé“ (Efež. 4:31). Apoštol Peter zdôrazňuje to isté: „složiac každú zlosť a každú lešť a pokrytstvá a závisti a všetky pomluvy“ (1. Pet. 2:1). Veriaci nemá byť známy podľa nijakej zlej reči –

posmech, ohováranie alebo klebety. Naopak, veriaci má byť verný v hovorení pravdy. „Preto složiac lož hovorte jeden každý pravdu so svojim bližným, lebo sme si navzájom údami“ (Efež. 4:25).

Podľa slov Pána Ježiša rozlišovacím znakom veriacich má byť „keď budete mať lásku medzi sebou“ (Jána 13:35). Klebety nie sú prejavom lásky medzi sebou. Zdieľanie súkromných informácií o spoluveriacom (zvlášť o ich chybách a pádoch) je opakom lásky medzi sebou. „(Láska) neraduje sa nepravosti, ale sa spolu raduje pravde“ (1. Kor. 13:6). „Predovšetkým majte vreľú lásku navzájom naproti sebe, lebo láska prikrýva množstvo hriechov“ (1. Pet. 4:8).

Klebety sú často prezlečené do duchovného odevu. Zdieľame nejakú informáciu, aby „sa iní mohli za danú situáciu modliť“ alebo pretože cítime, „že by mali vedieť o skutočnej situácii“. Iste, sú situácie, ktoré si vyžadujú, aby sa takéto informácie zdieľali ďalej, ale musíme skúmať naše motívy. Zvážili sme nenapraviteľné poškodenie, ktoré môžeme našimi slovami spôsobiť iným? Kiežby sme skúmali naše rozhovory a naše motívy! A radšej ako klebety, hovorme slová pravdy, ktoré pramenia z lásky.

MALÁ ÚVAHA NA 1. LIST JÁNOV (8, 9)

J. Hay, Perth

LÁSKA DOKONANÁ A DOKONALÁ LÁSKA (4:13-21)

Zostávanie v Ňom (v. 13-15)

Veriaci v Boha sú tí, ktorí sú „v Ňom“; sú s Ním vo večnej jednote. On je „v nás“, čo znamená, že v nás prebýva. Prejavuje sa to práve tým, že „milujeme jeden druhého“ (v. 12). Ďalej si čítame, že máme dôkaz tejto ohromnej pravdy v tom, že „nám dal svojho Ducha“. V predchádzajúcej kapitole Ján napísal, že nám On dal svojho Ducha (3:24), a stalo sa to práve vtedy, keď sme boli spasení; dôsledkom viery je teda to, že sme „zapečatení Svätým Duchom zaslúbenia“ (Efež. 1:13). Tu sa hovorí, že nám „dal svojho Ducha“. To nemôže znamenať, že nám dal iba Jeho časť, a v budúcnosti s ohľadom na náš ďalší pokrok dostaneme o niečo viac. Je to božská bytosť a ľudia Ho buď majú, alebo nie: „ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho“ (Rim. 8:9). Výraz vo verši 13 „že nám dal zo svojho Ducha“ teda znamená, že prítomnosť Svätého Ducha v nás mení náš charakter z hriešneho na svätý a plní nás Božou láskou, ktorú si navzájom prejavujeme. A prejavovaním lásky nás Svätý Duch utvrdzuje v presvedčení, že sme v Ňom a On v nás a aj v zotrúvaní v Ňom, že „budeme zostávať v Ňom a On v nás“.

V 14. verši je to apoštolské „my“ spomínané v 1.kapitole vo veršoch 1-4. Ján hovorí, že my sme videli život Pána Ježiša a svedčíme, pretože sme poznali, že je Boží Syn, ktorého poslal Otec za Spasiteľa sveta. (Všimnite si, že v týchto dvoch veršoch sa spomína Otec, Syn aj Svätý Duch.) Skutočnosť, že Pán Ježiš je Spasiteľ sveta čiastočne zobrazuje aj Jozefove nové meno, Safenat-paneach. Thomas Newberry tvrdí, že toto meno má aj význam „Spasiteľ sveta“ (1. Moj. 41:45). Jozef vďaka jeho predvídavosti a organizačným schop-

nostiam ochránil celý región pred tými najhoršími dôsledkami hladu; to, že strávil svoju mladosť v otroctve a vo väzení, boli pre neho počiatkové stupienky k takému ohromnému dielu. Za to, že sa stane spasiteľom, musel zaplatiť vysokú cenu. Pán Ježiš sa pre to, aby zabezpečil duchovné spasenie všetkým vzbúrencom po celej zemi, musel stať „zmierením... za hriechy celého sveta“. Napriek obmedzenému poznaniu Samaritáni zo Sichar vzrušene verejne vyznali „... a vieme, že toto je vpravde Spasiteľ sveta, Kristus“. Titul „Spasiteľ sveta“ je potrebné pokladať za termín, ktorý vyjadruje istú možnosť, ako to Ján neskôr objasňuje – ak chce niekto poznať Jeho spasiteľnú moc, musí Ho najskôr vyznať pred svetom (v. 15). Slovo „ktokoľvek“ znamená, že táto možnosť je otvorená pre všetkých bez výnimky, ale aby mohol Boh prebývať v človekovi, musí ten najskôr vyznať „že Ježiš je Boží Syn“. Pre myseľ židov boli slová, že je Pán Ježiš Boží Syn rovnocenné s tým, že je rovný Bohu. Vyznanie, že Pán Ježiš je Boží Syn je teda skutočne vyznaním Jeho Božstva so všetkými dôsledkami, ktoré z toho vyplývajú z hľadiska Jeho schopnosti spasiť svet.

Láskou k dokonalosti (v. 16-17)

Ján teraz vyjadruje istotu pochádzajúcu z jeho osobnej skúsenosti (poznania a viery), že Boh má lásku k nám (v. 16). Je pravda, že Boh vyjadril svoju lásku k nám, ale grécka predložka „en“ nasvedčuje tomu, že preto, že „Boh je láska“, a takýto Boh prebýva v nás, potom v nás tiež prebýva aj láska spojená s ním, takže Boh má lásku v nás. Táto láska sa potom musí nevyhnutne prejavovať navonok voči ostatným, a tak, „Milujeme, pretože on prvý miloval nás“ (v. 19).

V 17. verši je opäť jasne viditeľné, že sa Ján nezaobera tým, ako je „naša láska“ zdokonalená, ale ako sme zdokonalení prejavovaním Božej lásky medzi sebou, ako táto „Láska medzi nami dosiahla dokonalosť“, ako sa zdokonalila naša viera a poznanie touto Božou láskou. V akom zmysle sa prejavilo toto zdokonalenie? Rovnako ako v 12. verši je hlavnou myšlienkou to, že Boh mal za cieľ milovať nás, a tento svoj zámer bezo zvyšku dokonale naplnil tým spôsobom, že sa aj objekty božej lásky „navzájom milujú“ (7.v.). Ak sa Božia láska v jednotlivcoch zdokonaluje týmto spôsobom, má to potom pre nich značný prínos; majú „dôveru (smelosť) v deň súdu“. V predchádzajúcich úvahách sme sa už zaoberali významom opakovania slova „smelosť“ (dôvera) v tomto liste. Pri tejto príležitosti sa zdá, že prejavovanie lásky zo strany veriacich im dodáva smelosť v súvislosti so Súdnym dňom. To znamená, že táto skutočnosť potvrdzuje reálnosť ich spasenia, a môže rozptýliť ich obavy v prípade ak ich zasiahne strach súvisiaci s prichádzajúcim súdnym dňom.

K získaniu smelosti nám môže pomôcť aj uvedomenie, že „akým je On, takí sme aj my na tomto svete“. Pán Ježiš raz prešiel súdom na kríži, a práve teraz je v sláve, teda tam, kde už žiaden súd nebude. „Lebo čo zomrel, hriechu zomrel raz navždy“ (Rim. 6:10). Ešte stále sme „na tomto svete“, ale už teraz sme takí, „ako je On“! „Teraz už nielo nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi“ (Rim. 8:1). „Ameň, ameň vám hovorím, že ten, kto čuje... a verí... neprijde na súd, ale prešiel zo smrti do života.“ (Jána 5:24). Božie dieťa môže s istotou a radosťou spievať pieseň Paula Gerhardta:

*Žiadneho niet odsúdenia
mne určeného pekla,
ohňa a utrpenia
moje oči nevidia.*

Odstránená bázeň (v. 18-19)

To, že sa v 17. verši spomína súdny deň, nás privádza k myšlienke, že bázeň spomínaná v 18. verši je spôsobená práve týmto súdom. „Dokonalá láska“ vyháňa túto bázeň (v. 18). Všimnite si však poradie týchto udalostí. Božia láska je dokonaná vtedy, keď sa jej príjemcovia milujú navzájom. Na druhej strane je pre nich aj dôkazom ich spasenia. Následne je odstránená aj predchádzajúca bázeň pred Božím súdom. „Bázeň je spojená s trestom“ – dôsledkom nedostatku vzájomnej lásky teda bude bázeň pred trestom. Iba vzájomná láska dáva smelosť v súvislosti so súdnym dňom. Preto „ten, kto sa bojí, nie je dokonaný v láske“.

Prejavovanie lásky je dôsledok toho, že nás Boh miluje. Mnoho prekladov Biblie vypúšťa z 19. verša slovíčko „jeho“. Akákoľvek láska, ktorú máme, či je voči Pánovi, alebo voči Jeho ľudu, je dôsledkom toho, že On nás prvý miloval. Jeho láska bola prvá, my na ňu len odpovedáme.

Je absurdné tvrdiť, že mám vzťah k neviditeľnému Bohu a zároveň nevyjadrovať lásku k niekomu, koho môžem vidieť, a ktorého potreby dobre poznám.

Láska a nenávisť (v. 20-21)

Ján opäť zdôrazňuje niektoré veci, ktoré ľudia hovoria (v. 20) a nepripúšťa žiadnu možnosť sporného alebo nejednoznačného výkladu, ktorý by umožňoval tvrdiť, že je možné milovať Boha a zároveň nenávidieť brata! Človeka, ktorý by obhajoval takéto tvrdenie označuje, ako „klamára“. Rozpor medzi slovami a skutkami takéhoto človeka je Jánovi úplne jasný „lebo ten, kto nemiluje svojho brata, ktorého videl, ako môže milovať Boha, ktorého nevidel?!“ Je absurdné

tvrdiť, že mám vzťah k neviditeľnému Bohu a zároveň nevyjadrovať lásku k niekomu, koho môžem vidieť, a ktorého potreby dobre poznám. Konkrétnymi prejavmi lásky môžeme vyjadriť svoju úctu voči ostatným svätým a zmierniť ich prípadný nedostatok (chudobu). Jakub podobne vidí rovnaký nesúlad u človeka, ktorý tvrdí, že má vieru, ale túto vieru nie je možné vidieť prejavovať sa skutočným záujmom o ostatných, a túžbou pomôcť naplniť potreby tých, ktorým sa niečoho nedostáva (Jak. 2:14-17). Slová sú lacné; frázy nič nestoja, skutočná láska a pravá viera je ochotná zaplatiť vysokú cenu, pokiaľ ide o sebaobetovanie.

Ján opäť zdôrazňuje, že sme povinní milovať svojich bratov. Nie je to len možnosť, ktorú si môžeme vybrať, ale „príkaz“ (v. 21). Pomáhať si niest’ „navzájom bremená“ je naplnením „Kristovho zákona“ (Gal. 6:2). Jakub opisuje povinnosť milovať ako „kráľovský zákon“ (Jak. 2:8). Pre Božie dieťa je to záväzný predpis. Milovanie Boha a milovanie bratov musí byť v úplnej rovnováhe. To druhé je prejavom a dôkazom toho prvého. Keď Peter verejne vyznal svoj vzťah k Pánovi Ježišovi, Spasiteľ mu naznačil, že jeho láska sa má zamerať na tých, ktorých pomenoval „moje jahniatka“ a „moje ovečky“ (Jána 21:15-17). Napriek tomu, že ďalší odkaz sa týka budúceho veku, platí pravidlo: skutky lásky voči Jeho ľudu považuje za rovnocenné s tými, ktoré by sme vykonali priamo Jemu (Mat. 25:40). Prejavujete svoju lásku ku „Kráľovi vekov, neporušiteľnému, neviditeľnému, jedinému, múdremu Bohu“ (1. Tim. 1:17) svojím postojom a láskavosťou voči Jeho služobníkom, ktorí sú stvoreniami svojej doby, smrteľnými, viditeľnými, a niekedy dokonca nerozumnými? Dokazujete svoj verejne vyznávaný vzťah voči Otcovi úprimnou starostlivosťou o deti patriace k Jeho rodine, svojim bratom a sestrám? Je absurdné tvrdiť, že milujete jedného, zatiaľ čo ignoruje a pohŕdate iným.

Viera, že Ježiš je Kristus (5:1-12)

Predtým, než začneme úvahu nad 5. kapitolou, pripomeňme si trochu pozadie tejto epištoly, pretože ak ho budeme mať na pamäti, pomôže nám to objasniť niektoré nejasnosti. Na Jánových čitateľov útočili gnostickí filozofi. Okrem iného gnostici tvrdili, že „Kristus“ bolo akési božské vyžarovanie, ktoré na Ježiša zostúpilo pri Jeho krste a odišlo od Neho pred Jeho smrťou, pravdepodobne v Getsémane. V súvislosti s týmito ich tvrdeniami, môžeme lepšie pochopiť verše 6-8, ktoré hovoria o vode Jeho krstu a krvi Jeho kríža. Keď máme na pamäti, že títo ľudia boli antikristovia a odpadlíci, môžeme uchopiť význam slov „hriech na smrť“ (v. 16).

Milovanie Boha (5:1-3)

Doteraz Ján vysvetľoval znaky znovuzrodenia v súvislosti so správaním sa človeka: koná spravodlivo, nehreší zo zvyku, je milujúci (2:29, 3:9, 4:7). Teraz sa Ján sústreďuje na vieru, pretože viera a správanie idú spolu (v. 5). Tí, ktorí „sú z Boha“, sú ľudia, ktorí veria a neprestanú veriť, že „Ježiš je Kristus“, veria, že „Ježiš je Syn Boží“ (v. 5). Skutočná spásonosná viera v Krista vyúsťuje do vernosti voči „učeniu Kristovmu“ (2. Jána v. 9). Odovzdanie sa tomuto učeniu je znakom Božej rodiny. Takí ľudia milujú svojho Otca a následne milujú „aj toho, ktorý sa z Neho narodil“, svojich spoluveriacich. „Chíram miloval Dávida po všetky dni“ a vidíme jeho praktický záujem a podporu voči Šalamúnovi, ktorého Dávid splodil (1. Král. 5:1). Je nezlučiteľné milovať otca a odmietat’ jeho syna, takže Ján tu ďalej pokračuje v tvrdení z konca 4. kapitoly, že nemožno vyhlasovať, že milujem neviditeľného Boha a pritom nenávidieť Jeho viditeľné potomstvo.

Ako môžeme posúdiť, či je naša láska voči „Božím deťom“ patričná a skutočná?

Nevyhnutne pôjde ruka v ruke s láskou voči Bohu, ktorá sa vyjadruje v poslušnosti (v. 2). Láska voči Božiemu ľudu nebude nikdy prehliadať hriech alebo spolu pomáhať pri porušovaní Božích prikázaní. Napríklad súhlasiť s ťahaním cudzieho jarma s neveriacimi alebo súhlasiť s tým, aby mal nepokrstený veriaci účasť na pamiatke Pánovej, alebo sa stýkať s niekym, kto je pod kázňou zboru. To sú skôr prejavy sentimentálnosti ako lásky. Láska k Božiemu ľudu je pretkaná láskou k Bohu a dodržiavaním Jeho prikázaní. Láska „sa spolu raduje pravde“ (1. Kor. 13:6).

Láska k Božiemu ľudu je pretkaná láskou k Bohu a dodržiavaním Jeho prikázaní.

„Ak ma milujete, ostríhajte moje prikázania“ (Jána 14:15). Tieto slová počul Ján v hornej dvorane a boli hlboko vryté do jeho pamäte. Teraz ho Svätý Duch viedol k tomu, aby vyjadril rovnaké myšlienky. Po učení vo veršoch 1-2, slová „láska Božia“ chápeme ako našu lásku voči Bohu. A ako sa prejavuje? Dôraz je položený na skutky a nie slová, na chodenie a nie hovorenie. V 2. kapitole verš 3 je napísané, že dodržiavanie Jeho prikázaní dokazuje, že „Ho známe“; v tejto kapitole dodržiavanie Jeho prikázaní dokazuje, že Ho milujeme. Slovo „prikázania“ akoby kládlo na nás veľké nároky, ale Ján nás uisťuje, že „jeho prikázania nie sú ťažké“. Slovo „ťažké“ v sebe nesie význam nejakého bremena. Pán Ježiš použil to slovo, keď hovoril o vyčerpávajúcích a prísnych nariadeniach farizeov: „viažu ťažké bremená a neznesiteľné“ (Mat. 23:4). Pán Ježiš volá tých, ktorí sú „obťaženi“ týmito nariadeniami, aby prišli k Nemu a odpočinuli si a vzali Jeho jarmo: „Moje jarmo je užitočné a moje bremeno ľahké“ (Mat. 11:28-30). Pre tých, ktorí „nechodia podľa tela, ale podľa Ducha“ (Rim. 8:4), je pripravená aj pomoc naplniť Božie prikázania. Môžu vyznať spolu s Dávidom, že „v ich

zachovávaní je veľiká odplata“ (Žalm 19:12); z poslušnosti plynie veľiká radosť.

Premáhanie sveta (5:4-5)

Ďalším znakom tých, ktorí sa „narodili z Boha“ je, že premáhajú svet. Mládenci zvíťazili nad tým zlým (2:14), veriaci vedení Duchom Božím zvíťazili nad antikristami (4:1-3), skutočne znovuzrodení ľudia premáhajú svet. To, čo sa myslí pod slovom „svet“, bolo vysvetlené vo verši 2:15. Tvar slovesa „vítazí“ však hovorí o tom, že boj so svetom ešte neskončil, je to neustávajúci konflikt. Svet nikdy nedodržiaval Božie prikázania (v. 2), ale veriaci, ktorí verí, že „Ježiš je Božím Synom“ sa Božím prikázaniam podriaďuje a tým sa odlišuje od sveta. Morálne, eticky, životným štýlom sme iní a „keď už s nimi nebeháte, aby ste tak prostopašili jako oni“, budú o vás hovoriť zlé (1. Pet. 4:4). Táto nepriateľská reakcia by mohla byť zámenkou na urobenie kompromisu a zmierenie, ale pre skutočnú vieru to nie je žiaden dôvod a odmieta všetky lákadlá sveta. „Toto je to víťazstvo, ktoré zvíťazilo nad svetom – naša viera“. Žiaľ je celkom možné, že ten, kto sa zdá byť „svetským kresťanom“, kresťanom vôbec nie je, ale iba svetským človekom, ktorý postráda spasiteľnú vieru. Boží Syn povedal: „...dúfajte, ja som premohol svet.“ (Jána 16:33). Pravá viera v Neho nám umožňuje privlastniť si Jeho víťazstvo.

Voda a krv (5:6-9)

Povedali sme si, že predmetom našej viery je Ježiš, Boží Syn. Preto Ján vyvracia výroky antikrista, že Ježiš bol iba človek, ktorý zomrel a že Božské zostúpenie, ktoré na Neho prišlo pri krste, od Neho odišlo pred smrťou. Ján hovorí nie: „Toto je ten, ktorý prišiel skrze vodu a krv, Ježiš Kristus. Nie len so samou vodou, ale s vodou i krvou.“ Ján zdôrazňuje, že to bol Boží Syn, kto bol pokrsťený na začiatku svojej verejnej služby, a bol

to ten istý Boží Syn, ktorý nakoniec preliat svoju drahú krv. Tieto udalosti boli dva body ohraničujúce Jeho verejnú službu. Pri Jeho krste Otcov hlas potvrdil jeho Synovstvo. Bola to Jeho úplná kontrola okolností, ktorá svedčila o Jeho Synovstve a Božstve. Obyčajný človek nemohol tvrdiť to, čo On aj potvrdil ako pravdu: „Nikto jej (moju dušu) neberie odo mňa, ale ja ju kladiem sám od seba.“ (Jána10:18). Teda, voda aj krv potvrdzujú Jeho Synovstvo.

Vo veršoch 7-8 je predstavený ďalší svedok, „Duch je, ktorý svedčí“. Svätý Duch je dôveryhodný svedok, „lebo Duch je pravda“. Písma, ktoré hovoria o Synovi, boli vdýchnuté Svätým Duchom, ktorý zmocňoval kázanie o Synovi. Svätý Duch teda prikladá váhu udalostiam pri krste a smrti Pána Ježiša „a tí traja sú jedno“. Pravá totožnosť Pána Ježiša ako Božieho Syna stojí na svedectve troch svedkov. My sme neboli prítomní pri krste Pána Ježiša, aby sme počuli Otcov hlas, ani sme neboli prítomní vtedy, keď bola vyliata jeho krv, ale máme stáleho svedka, Svätého Ducha, ktorý je dôležitý pre učenie v 10. verši.

Spolu sú títo traja svedkovia nazvaní ako „svedectvo Božie, ktoré vysvedčil o svojom Synovi“ (v. 9). V ľudských vzťahoch musíme rátať s tým, čo sa volá ako nominálna hodnota nejakej veci alebo konať, ako sa odborne hovorí, „v dobrej viere“. „Svedectvo Boha je väčšie!“ Jeho Slovo je spoľahlivé na sto percent. Veriaci prijímajú bez otázok Jeho vyhlásenie o totožnosti Pána Ježiša a teda aj

o nevyčísliteľnej hodnote krvi, ktorú vylial Boží Syn.

Ak by sme si boli istí, že v. 7 bol aj v originálnom texte, bol by krásnym svedectvom o trojjedinosti. Autor článku nie je odborník na starodávne rukopisy. Niektorí autori sa prú o jeho pridanie a vidia ho ako dôležitý pre Jánovu argumentáciu, ale väčšina prekladateľov a komentátorov sa prikláňajú k tomu, že bol do rukopisov pridaný niekedy po 4. storočí.

Boží Syn a večný život (5:10-12)

Svedectvo o totožnosti Pána Ježiša ako Božieho Syna nemôže byť pevnejšie, ako je vyjadrené v predchádzajúcich veršoch, lebo „motúz, spletený vo troje, nepretrhne sa tak rýchle.“ (Kaz. 4:12). Tým, ktorí tomu veria, dáva Boh ešte uistenie do ich vnútra. „Sám ten Duch spolu svedčí s naším duchom, že sme deťmi Božími.“ (Rim. 8:16). Je trúfalé neveriť Božiemu svedectvu, ktoré Boh vysvedčil. Je to ako povedať, že „neklamný Boh“ (Tít. 1:2) je klamár! „Ale Bôh nech je pravdivý, a každý človek lhár.“ (Rim. 3:4).

Vnútorne svedectvo súvisí so skutočnosťou, „že nám Bôh dal večný život“. Život takej kvality a rozsahu, ktorý je nedeliteľne spätý s Jeho Synom, a preto „ten, kto má Syna, má život“ (v. 12). Podobné verše nám znejú aj z Jánovho evanjelia. „Kto verí v Syna, má večný život.“ (Jána 3:36). Opačná pravda je pre neveriaceho veľmi alarmujúca: „Kto nemá Syna Božieho, nemá života“.

(Pokračovanie nabudúce)

„Ale nech prosí vo viere nič nepochybujúc...“ (Jak. 1:6)

Jedného starého misionára v Číne, ktorý učil miestnych obyvateľov, aby sa modlili a očakávali odpoveď, raz spochybnili slová: „Učiteľ, máme hlad. Teraz je čas dokázať, čo ste nám povedali.“ Misionár pokľakol a modlil sa. Keď vstal, pozrel sa na obzor a videl blížiacu sa búrku. Vtedy sa cez to miesto prehnal hurikán a z neba popadalo veľké množstvo fazule, ktoré priniesol z veľkej vzdialenosti.

NEZARMUCUJTE SVÄTÉHO DUCHA

Cliff Jones (Wales)

ÚVOD

Je len jeden Boh (1. Tim. 2:5), ale má viac osôb: tri večné, rovnocenné, oddelené a odlišné osoby, a to Otca, Syna a Svätého Ducha. Nie sú traja Bohovia, ale jeden Boh. Aj keď to celkom nevystihne celý tento predmet, môžeme napríklad vidieť, že v súvislosti s krstom sa v ev. Mat. 28:19 spomína Otec, Syn a Svätý Duch; tiež sa spomínajú v ev. Jána 14:26 pri službe vo vrchnej dvorane a v záverečnom požehnaní 2. Kor.13:13. V Starom Zákone zostúpil Svätý Duch na ľudí, čo im umožnilo vykonať niektoré úlohy alebo služby pre Boha. Avšak v Novom zákone sa dozvedáme, že On teraz trvalo prebýva v každom veriacom od okamihu jeho spasenia (Efež. 1:13; 1. Kor. 6:19), a rovnako prebýva v každom zhromaždení Božieho ľudu (1. Kor. 3:16, 17).

Svätý Duch je božia Osoba. Je citlivý (Efež. 4:30); učí (Jána 14:26); vedie (Rim. 8:14); prihovára sa za nás (Rim. 8:26) a je potrebné ho poslúchnuť (Skut. 10:19-21). Ducha môže uhášať naša neposlušnosť (1. Tes. 5:19); je Mu možné klamať (Skut. 5:3); odporovať (Skut. 7:51) a rúhať sa (Mat. 12:31). Dáva ľuďom duchovné dary

na Božiu slávu a k duchovnému požehnaní veriacich (1. Kor. 12:4-11).

V Efež. 4:30 sa však hovorí: „nezarmucujte Svätého Ducha Božieho, ktorým ste zapečatení ku dňu vykúpenia.“ Svätého Ducha môže zhromaždenie Božieho ľudu zarmucovať v tom prípade, ak sa odchyli od poriadku zhromažďovania stanoveného v Božom slove. Duch môže byť zarmútený tiež životom a správaním jednotlivého veriaceho človeka.

Obnovte sa v duchu svojej mysle

Boh je svätý (3. Moj. 19:2) a tí z nás, ktorí sú spasení milosťou (Efež. 2:8), majú žiť „Ako poslušné deti, neprispôsobňujúc sa driernejším v svojej nevedomosti žiadostiam, ale podľa toho Svätého, ktorý vás povolal, aj sami buďte svätí, v každom obcovaní.“ (1. Pet. 1:14, 15). Mali by sme žiť životy hodné nášho povolania (Efež. 4:1), a nežiť ako tí, ktorí nie sú spasení (Efež. 2:3; 4:17-19). Mali by sme byť nápadne odlišní od neveriacich. Naša myseľ by nemala byť zaujatá hriechnymi záujmami a aktivitami, ale poznávaním Boha, učením sa a konaním Jeho vôle (Jak. 1:22). Mali by sme sa snažiť slúžiť Mu, rásť vo viere, vzdelávať sa,

stať sa kanálmi požehnaní pre druhých a svedkami pre Pána. Svätý Duch sa nás snaží vyučovať a viesť tak, aby sme sa naučili Krista, snažili sa Ho poznať (Efež. 4:20) a stávali sa Mu čoraz viac podobní (Rim. 8:29).

Keď sme boli spasení, náš starý človek bol ukrižovaný s Kristom (Rim. 6:6) a teraz sme si „obliekli Krista“ (Gal. 3:27), a stali sa novými stvoreniami (2. Kor. 5:17). Život je nepretržitým bojom o veriaceho, pretože stále žijeme v tele a „telo žiada proti Duchu a Duch proti telu, lebo to sa jedno druhému protiví; aby ste nerobili toho, čo by ste chceli.“ (Gal. 5:17). Víťazstvo môžeme získať iba vtedy, keď využijeme moc v nás prebývajúceho Svätého Ducha, ktorý „je väčší ako ten, ktorý je vo svete“ (1. Jána 4:4), a uisťuje nás, že ak budeme chodiť v Duchu, „nevykonáte žiadosti tela“ (Gal. 5:16). Z milosti Božej by sme mali „chodiť v novote života“ (Rim. 6:4). Mali by sme sa snažiť „zložiť“ starého človeka, odhodiť ho ako špinavý odev, spolu s jeho hriechnymi skutkami a obnoviť sa v mysli, „obliecť si nového človeka“, ktorý má Bohu podobnú spravodlivosť, svätosť a pravdu (Efež. 4:22-24).

Okolo nás je nespočítateľne veľa vecí, ktoré nás majú priviesť ku zlým myšlienkam, viesť nás ku zlému správaniu a zlým rečiam, lebo ako človek „zmýšľa vo svojej duši, taký je“ (Prísl. 23:7). Všetko to začína v mysli, a čomu dovoľíme, aby sa do nej dostalo je našou zodpovednosťou a v konečnom dôsledku určuje spôsob, akým žijeme. Naše myšlienky určujú naše slová, rovnako ako naše činy, „Lebo čím je preplnené srdce, to hovoria ústa.“ (Mat. 12:34). A preto sa musíme modliť: „Postav, Hospodine, mojim ústam stráž! Strež dvere mojich rtov!“ (Žalm 141:3).

Boh chce usmerňovať naše mysle, a to isté chce aj Satan. Boh chce, aby sme sa premenili obnovením svojej mysle (Efež. 4:23; Rim. 12:2). Svätý Duch musí viesť našu myseľ a potom, s Bohom danou milosťou v našich srdciach (Kol. 3:16), budeme mať možnosť slúžiť Pánovi v súlade s Jeho vôľou a konať tie dobré skutky, ktoré Boh chce, aby sme

konali (Efež. 2:10). To, čo robíme a hovoríme odhaľuje myšlienky, ktoré máme v mysliach, aj náš duchovný stav. Slová listu Fil. 2:5-11, nám poskytujú nádherný pohľad do mysle Pána Ježiša Krista a prikazujú nám: „Lebo nech je také zmýšľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi“ (v. 5). Pán bol „plný milosti a pravdy“ (Jána 1:14). Jeho prejav bol vždy láskavý (Žalm 45:2; Luk. 4:22), a svedkovia o Ňom povedali: „Nikdy tak nehovoril človek ako tento človek.“ (Jána 7:46).

Veriaci človek, ktorého myseľ bola postupne obnovená Svätým Duchom, sa bude neustále viac vzdáľovať od svetských spôsobov k Božím veciam a snažiť sa čím ďalej viac podobať na nášho Pána a Spasiteľa (Kol. 3:1). Veriaci budú schopní, aby „skúšali, čo je vôľa Božia, to, čo je dobré, ľúbe a dokonalé!“ (Rim. 12:2). Budú poznať myseľ Božiu a pri zmenách situácie, ktorými prechádzajú, budú schopní vďaka

moci Svätého Ducha správať sa tak, aby bol Boh oslávený a Pán Ježiš Kristus vyvýšený.

Boj medzi telom a duchom bude pokračovať až do toho času, kým nebudeme s Pánom naveky. V tomto boji musíme vziať a použiť „meč Ducha, ktorým je slovo Božie,“ (Efež. 6:17). Vďaka starostlivému štúdiu Písma s modlitbou a učeniu obdarených učiteľov zmocnených Svätým Duchom, sa môžeme dozvedieť Božiu vôľu. Duchovná sila a rast sú výsledkom času stráveného na modlitbe, štúdiu Písma a počúvaní toho, čo Svätý Duch oznamuje (1. Pet. 2:2). Satan sa snaží zabrániť tomu, aby sme trávili čas na modlitbe a pri štúdiu napísaného slova. Poslušnosť zjavenej Božej vôli bude mať vplyv na naše životy, ktoré sú oddelené od sveta a spojené s Bohom, využívajme teda náš čas a ďalšie Bohom poskytnuté prostriedky na službu Bohu (2. Kor. 6:17; Jána 2:15).

(Pokračovanie nabudúce)

UKRIŽOVANÝ KRISTUS NA BOŽOM TRÓNE

„Či mám ukrižovať vášho kráľa?“ (Jána 19:15) bola sarkastická otázka Piláta, rímskeho vládcu. Smerovala ku kňazom a vládarom, keď stáli von pred Pretóriom a vehementne obviňovali Krista a dožadovali sa Jeho smrti.

Pán Ježiš potvrdil svoj kráľovský majestát pred Pilátom, keď sa ho pýtal: „Si ty teda kráľ?“. Pán Ježiš mu povedal: „Ja som sa nato narodil a nato som prišiel na svet... Každý, kto je z pravdy, čuje môj hlas.“ (Jána 18:37). Bol zavrhnutý ako Kráľ a pribili ho

na kríž. Jeho kríž, ktorý niesol napísanú Jeho vinu: „Ježiš Nazarejský, kráľ židovský“ (Jána 19:19) a ktorá bola s posmechom pribitá Jeho nepriateľmi, ale raz bude slávne žiarit' ako naplnenie Božieho zámeru, ktorý svojím zvrchovaným rozhodnutím posadí toho istého „Ježiša Nazarejského“ na svätom vrchu s rovnakými slovami zaslúbenia: „Požiadať odo mňa, a dám ti národy, tvoje dedičstvo, tvoje državie, končiny zeme“ (Žalm 2:8).

On príde ako „ten istý Ježiš“ (Skut. 1:11) na čele s kráľovskou korunou, na tom čele,

ktoré bolo raz zranené trními. V deň svojej slávy príde s kráľovskou slávou, aby bol uznaný za Pána a Kráľa nad celou zemou: „Toho dňa bude Hospodin jeden a jeho meno jedno“ (Zach. 14:9). A kým bude takto uznaný celou zemou a jej národmi v ten deň, Jeho nebeský ľud, v nebeských príbytkoch sa bude klaňať pred Jeho trónom a tam Mu vzdávať všetku chválu a slávu za spasenie. Jeho vykúpení ho uznajú a budú hlásať za hodného, ako golgotského Baránka, ktorý raz trpel, ale teraz ako panujúceho Baránka na Božom tróne.

Akú radu by ste dali veriacim manželom, ktorí uvažujú o oddelení a rozvode, aby boli povzbudení ostať naďalej spolu?

Odpovedá: David E. West

Radou, pre takú situáciu by bolo uvážiť rady, ktoré o tom dáva Písmo. Bolo by múdre, ak by mohli takémuto manželskému páru poradiť starší zboru, prípadne dozorca zboru a jeho manželka, vždy s ohľadom na to, čo učí Božie Slovo.

Keď Pavel odišiel z Korintu, boli niektorí novoobrátení veriaci, ktorí čelili určitým osobným problémom a s tým málo novozákonných textov, ktoré mali, si neboli istí, čo robiť.

Na začiatku 1. Korintánom 7 Pavel odpovedá na otázku, ktoré obdržal v liste od zboru v Korinte. O aké osobné problémy išlo, je možné si predstaviť z odpovedí, ktoré píše apoštol. Zo

široka povedané, Pavel píše v tejto kapitole o štyroch oblastiach:

- ▶ v. 1-9: manželstvo
- ▶ v. 10-24: oddelenie a rozvod
- ▶ v. 25-38: celibát
- ▶ v. 39-40: vdovstvo.

Vo veršoch 10 a 11 Pavel píše k tým, ktorí sú v manželstve a obaja sú veriaci. Je zrejmé, že Pavel odpovedá na dve otázky:

Aké je stanovisko, keď manželka opustí manžela?

Má sa manžel s manželkou rozviesť?

Pavel dáva príkaz, o ktorom uisťuje, že je to prikázanie od Pána: „Žena nech neodchádza od muža“.

Avšak, uvádza možnosť v prípade vzájomnej nezlučiteľnosti: „A keby aj odišla...“ – ak nastanú také okolnosti, kedy nie je možné žiť spolu s manželom. Ďalej Pavel prikazuje takej žene, čo má v takej situácii konať: a) „nech zostane nevydatá“ – má ostať tak, ako je alebo čo by bolo lepšie b) „nech sa smieri s mužom“ – má vynaložiť snahu na to, aby sa zmierila s mužom, ktorý je stále jej manželom.

„A muž nech neopúšťa ženy.“ – nemá sa so ženou rozviesť. Manželstvo má byť trvalé a žiaden z partnerov nemá tento zväzok ukončiť. Učenie z tohto kontextu je jasné: oddelenie manželov je nevhodné, ale možné, no rozvod je zakázaný.

PRAKTICKÉ KREŠŤANSTVO: HNEV

Marcus Cain

„Nemôžem si pomôcť, taký jednoducho som!“ „Jednoducho sa to nakopí a ja potom vybuchnem!“ Určite si spomeniete na množstvo ďalších výhovoriek, ktoré ste počuli alebo povedali. Ospravedlňujeme sami seba a hovoríme, že to bol „spravodlivý hnev“ alebo dokonca možno citujeme Efežanom 4:26 „Hnevajte sa...“. Takže Pán Boh vlastne akceptuje, keď sa hneváme. Alebo nie?

Podstatu hnevu môžeme hľadať v jeho dôvodoch – frustrácia, rozhorčenie, zranenie alebo dokonca strach. Zvyčajne osoba, ktorá je zasiahnutá naším hnevom, ani nie je jeho príčinou. Manžel vybuchne doma pri večeri, pretože je frustrovaný z práce. Niekedy i dávne prečiny neočakávane vyvolajú hnev. Strach, že nás niekto zraní, nás niekedy vyburcuje do obranného útoku.

Biblia nám dáva lepšie vysvetlenie. Pozrime sa, čo povedal Pavel Galaťanom: „A zjavné sú skutky tela, ktoré sú...hnevy...“ (5:19-20). V iných prekladoch sa píše o „výbuchoch alebo záchvatoch hnevu“. W. E. Vine hovorí, že to znamená „horúci hnev alebo prudkosť“, je to „podráždený stav pocitov, výbuch“. Už ste to vo svojom živote niekedy zažili? Už ste niekedy vzkypeli v nekontrolovateľný výbuch? Zapamätajte si, že toto určite nie je od Boha a nebolo to konané v moci Svätého Ducha a ani to nie je pravým odrazom Krista v nás. Jednoducho povedané, to je práca nášho tela.

V Biblii nachádzame príklady rozhnevania sa. Kain sa hneval na Hospodina a zabil svojho brata Ábela. Mojžiš sa rozhneval a namrzol pre sťažnosti Božieho ľudu a dvakrát udrel skalú, namiesto toho, aby k nej hovoril. Saul, ktorý nevedel ovládať svoje pocity, sa v záchvate hnevu viackrát snažil zabiť Dávida.

Mnohí, ktorí sa snažia ospravedlniť svoje výbuchy, poukazujú na Pána Ježiša. V evanjeliu Marka 3 stretol Pán Ježiš človeka s uschlou rukou. Farizeji hľadali zámienku, aby obvinili Pána Ježiša, ale On mal súcit a uzdravil jeho ruku. Všimnime si, že predtým, než muža uzdravil, „obzrúc sa po nich dookola s hnevom“ (Mar. 3:5). Jeho motiváciou bolo, že videl tvrdosť srdc tých náboženských vodcov, ktorí radšej chceli, aby ten muž ostal naďalej chorý. Kristova svätosť tu odpovedala na hriech ľudí.

To, čo v našich srdciach pôsobí hnev, veľmi často nemá nič spoločné s nespravodlivosťou voči iným, ctením si Boha alebo so skutočnosťou, žeby iní odporovali Jeho dielu. Naopak, náš hnev zvyčajne pochádza z toho, že nás niekto zarmútil alebo urazil, zradil alebo nesplnil naše očakávania. Možno nás jednoducho niečo popudilo, ako dieťa keď hádže veci o zem. Tieto dôvody môžu často spôsobiť silný výbuch a kypenie hnevu. Všimnime si, že slovo, ktoré je v Galaťanom 5 použité pri Pánovi Ježišovi, je orge, nie thumos. To nebol výbuch hnevu, ale vyrovnaný a stály stav pocitov. Náš hnev je často iba krátkotrvajúca reakcia na niečo, zatiaľ čo Boží hnev je spravodlivý a trvalý.

Následky záchvatov hnevu sú početné a nie je možné ich zmerať. Kain bol „zlorečený nad tú zem“ a stal sa „behúňom a tulákom“ (1. Moj. 4:11-12). Kráľ Saul stratil svoje kráľovstvo (1. Sam. 13:14) a skazil sa jeho vzťah s Jonatánom. Mojžišovi povedal Hospodin ako následok za jeho neveru a hnev: „nevovediete tohoto shromaždenia do zeme, ktorú som im dal“ (4. Moj. 20:12). Hnev, keďže je hriech, má následky na nás aj na naše okolie.

Hnev, keďže je hriech, má následky na nás aj na naše okolie.

Koľko detí žije v strachu pred vlastnými rodičmi. To môže dospieť až k prekrúteniu ich chápania Boha ako nášho Otca. Koľko ovečiek v zboroch si myslí, že nemôžu prísť k svojmu dozorcovi zboru, pretože je „hnevlivý“ (Tít. 1:7)?

V listoch apoštola Pavla nachádzame niekoľko jednoduchých napomenutí ohľadom hnevu a zlosti. „Hnevajte sa a nehrešte; slnko nech nezapadá nad vašim rozhnevovaním sa ani nedávajte miesta diablu“ (Efež. 4:26-27). Pavel poznal, že je nebezpečenstvo, že v našom hneve sa staneme nástrojom v rukách diabla.

„Každá horkosť a prchkosť a hnev a krik a rúhanie nech je odňaté od vás so všetkým, čo je nešľachetné a zlé“ (Efež. 4:31). Tento príkaz je veľmi ľahké pochopiť, ale ťažšie naplniť. Slovo „každá“ nám nedáva priestor na ponechanie si nejakého hnevu či prchkosti.

Od Pavla sa môžeme naučiť dve základné ponaučenia a obe majú do činenia s ovládaním:

Nemôžeme dovoliť nášmu hnevu, aby trval dlho. Iba dovtedy, kým jeho dôvod nie je vyriešený.

Musíme odložiť hnev a prchkosť úplne stranou. To je tá ťažšia úloha. Sú hriechy, ktoré si ospravedľujeme, tolerujeme, opatrujeme, ba možno i vychutnávame. Ale Pavel píše: „Nech je odňaté od vás!“

Niektorí ľudia hľadajú pri hneve jednoduché riešenie a chcú zo svojho života vyhubiť hnev. Iní navštevujú kurzy o „manažmente

hnevu“. Potrebujeme ho vôbec riadiť? Alebo sa ho máme zbaviť? Aké sú dva možné konce hnevu?

Efežanom 4 nás učí, že „sme sa naučili Krista“ a máme „zložiť starého človeka“. Pavel píše, že nemáme „zarmucovať Svätého Ducha“, napomína nás, aby sme zložili „hnev a prchkosť“. V 5. kapitole ďalej píše, aby sme boli „plnení Duchom hovoriac si navzájom žalmami a hymnami a duchovnými piesňami spievajúc a hudúc vo svojom srdci Pánovi, ďakujúc vždycky za všetko v mene nášho Pána Ježiša Krista Bohu a Otcovi, podriaďujúc sa jedni druhým v bázni Božej.“ (Efež. 5:18-21)

Hnev je teda nezlučiteľný s „učením sa Krista“ a je to niečo, čo patrí „starému človeku“. Spomínate si na tie výhovorky? „Nemôžem si pomôcť, taký jednoducho som!“ Takým som bol, ale už takým nemám viacej byť. Naplnení Duchom, prejavujúci vďačnosť a podriaďujúci sa druhým budeme určite veselej mysle a menej náchylní k hnevu.

V Matúša 5:22 Pán Ježiš povedal: „Ale ja vám hovorím, že každý, kto sa hnevá na svojho brata bez príčiny, bude vinný, aby bol vydaný moci súdu“ a vystríha nás pred dôsledkami nášho hnevu.

Takže vidíme, že jedným koncom hnevu je „hriech“ (Efež. 4:26), ale tým lepším je „naučenie sa Krista“ a zloženie „každého hnevu a prchkosti“ (Efež. 4:20, 31). „Lepší ten, kto je pomalý do hnevu, ako silák, a kto panuje nad svojím duchom, ako ten, kto zaujal mesto.“ (Prísl. 16:32).

*„Lebo sme všetci ako nečistý, a všetky naše spravodlivosti sú ako ohyzdné rúcho;“
(Iza. 64:6)*

Spasenie nie je z dobrých skutkov! Svätý, bezhriešny Pán Ježiš Kristus zomrel na kríži za hriechy sveta. Iba vtedy, keď ho prijmem ako Pána, našu spravodlivosť, budeme večne spasení. Prijat' Boží dar milosti je možné ešte dnes!

POKÚŠANIE PÁNA JEŽIŠA (4, 5)

W. Gustafson, Hatboro, Pennsylvania

Dáva nám príklad hodný nasledovania, keď sa stretneme s diablovým pokúšaním

Nikto z nás nie je taký dokonalý ako Pán Ježiš, napriek tomu nás Písmo povzbudzuje, aby sme prekonávali pokúšenia, ako to robil aj On. Nezvíťazil nad Satanom tým, že by použil nejakú božskú moc, ale tým, že bol ako človek závislý na Bohu. Bojoval s pokúšením v oblasti nášho človečenstva, oddelený od hriechu, a zvíťazil pomocou zbraní dostupných každému Božiemu dieťaťu. Prekonal ho vďaka trom veciam: Božej vôli, Božiemu Slovu, a bázni Božej. Neboli by sme imúnni voči pokúšeniu ani vtedy, ak by sme boli naplnení Duchom, pretože aj On bol pokúšaný ihneď po udalosti, ktorú opisuje Lukáš v 4:1. Ak nás charakterizuje to, že sme plní Ducha (čo je tá istá charakteristika ako byť vedený Duchom), môže nám to pomôcť v každom z troch spôsobov, ktorými prekonal pokúšanie aj On.

1. List Tesaloničanom 5:18-19 hovorí: „Vo všetkom ďakujte, lebo to je vôľa Božia v Kristu Ježišovi čo do vás. Ducha neuhášajte.“ Wilbur Smith M. bol vo svojej dobe presvedčený o tom, že Matthew Henry napísal najlepší duchovný

výklad Písma, aký bol kedy napísaný. Jedno ráno spôsobil Boh to, že sa 1. Tesaloničanom 5:18 stalo bratovi Henrymu mimoriadne drahým. Hádajte, čo sa mu stalo v ten deň! Prepadli a okradli ho. Vtedy premýšľal o tomto texte a čudoval sa, ako by za to mohol ďakovať Bohu. Ďakoval Bohu, že ho neprepadli nikdy predtým. Ďakoval Bohu, že mu zlodej neublížil, a že práve vtedy nemal so sebou veľkú sumu peňazí. A ďakoval bohu, že z milosti Božej, nie je odkázaný na okrádanie iných ľudí!

V Efež. 6:17 si môžeme čítať, že máme „meč Ducha, ktorým je slovo Božie“. Vzhľadom k tomu, že sa na tomto mieste používa taký grécky výraz pre „slovo“, ktorý je neobvyklý, vyplýva z toho, že „meč Ducha“ nie je samotná Biblia, ale to, čím sa ku mne Boh prihovára zo svojich Písem sa má stať v mojich ústach „mečom Ducha“. Boží Duch pomohol Pánovi Ježišovi v bázni Božej (Iza. 11:1-5).

Božia vôľa

Vo všetkých troch pokúšeniach, a to najmä v prvom,

sa Satan snažil dostať Krista mimo Božej vôle. Diabol spochybnil Božiu dobrotu, rovnako ako to už predtým urobil s Evou. Eva mu podľahla v tej záhrade, kde mohla jesť z každého stromu, okrem jedného. Kristus nad ním zvíťazil na púšti po tom, čo bol bez jedla už štyridsať dní. Z Pánovej odpovede je možné vidieť, že Jeho hlavným motívom bolo konať Božiu vôľu. Všetky tri Pánove odpovede pochádzajú z piatej knihy Mojžišovej. Rovnako ako jediná dávidova rana, ktorá zrazila obra v Gáte, je piata kniha Mojžišova knihou poslušnosti. Zaznamenáva zlyhanie Izraela, keď ho Boh skúšal.

Premýšľať o tom, čo znamenala Božia vôľa pre Pána Ježiša, pomohlo aj niektorým kresťanom, keď sa im zdalo, že je pre nich príliš ťažká. Oddanosť Pána Ježiša konať Božiu vôľu zmenila aj ťažké utrpenie na sladké a zvýšila jeho cenu v očiach veriacich (Jána 4:34; 10:17, 18; 14:30, 31). Pán Ježiš hovoril o svojej láske k Otcovi iba raz (Jána 14, 31), ale celý jeho život bol znamenitou ukázkou jeho lásky k Otcovi.

Keď sa za niečo modlíme, je dôležité predložiť našu vôľu Božej vôli a modliť sa, „nie moja vôľa, ale tvoja nech sa stane“. Tieto verše nás majú povzbudiť k tomu, aby sme predkladali svoju vôľu Božej vôli. „Cesta silného Boha je bezúhonná.“ (Žalm 18:30) Neskôr si v rovnakom žalme (v. 32.) čítame: „Silný Bôh je to, kto ma opasuje silou a dáva, aby moja cesta bola bezúhonná“. „Kochaj sa v Hospodinovi, a dá ti žiadosti tvojho srdca.“ (Žalm 37:4). „Hospodin dokoná za mňa.“ (Žalm 138:8). Vie, čo je najlepšie pre každého z nás. „Mojím dielom je Hospodin, hovorí moja duša; preto sa nadejem na neho. Dobrý je Hospodin tým, ktorí očakávajú na neho, duši, ktorá ho hľadá.“ (Plač Jer. 3:24-25). Každé Božie dieťa nemôže túžiť po ničom lepšom, ako „aby ste skúšali, čo je vôľa Božia, to, čo je dobré, ľúbe a dokonalé!“ (Rim. 12:2). Aby sa to mohlo stať, musia byť splnené tri podmienky (Rim. 12:1): telá vydané v obeť, oddelený život, a premenená (obnovená) myseľ.

Na konferencii v Clevelande, v USA, mi jediná dcéra zosnulého Williama Warka, Betty Imanson, povedala o svojej susede, luteránskej dáme, ktorá verí, že je naozaj znovuzrodená. Jej 12-ročnú neter prijali

do nemocnice v kritickom stave. Táto dáma nemala tú česť patriť k zhromaždeniu, ktoré by umožňovalo kňazstvo všetkých veriacich. Bola zvyknutá hovoriť naučenú modlitbu Pána Ježiša, ktorú poznala naspamäť. Vedela, že v nej bola aj táto jedna veta: „Bud' vôľa tvoja na zemi, ako je tomu v nebi“. Ale pomyslela si: „Keď sa takto modlím, akoby som hovorila Bohu, že mi je jedno, čo sa s mojhou neterou stane, ale mne na nej predsa záleží“. Vo svojej dileme si spomenula na Betty a tak sa za ňou hneď vybrala, aby jej o tomto rozpore povedala. Betty jej múdro poradila, aby sa vrátila späť na kolená a prosila Boha, keď je to Jeho vôľa, aby sa zdravotný stav jej netere zlepšil. Urobila to a vtedy nastal zlom v jej zdravotnom stave a uzdravila sa. Iné dievča v rovnakej nemocnici, ktoré malo rovnaký problém zomrelo, ale sused-

Niekedy Boh čaká, aby sme sa podriadili Jeho vôli pred tým, než pre nás niečo vykoná.

kina neter žila. Niekedy Boh čaká, aby sme sa podriadili Jeho vôli pred tým, než pre nás niečo vykoná.

Božie Slovo

Pán Ježiš nevstúpil do dialógu s Diablom. Iba citoval Božie slovo. Jemu to

stačilo, a malo by to stačiť aj nám. Aké dôležité je, aby sme mali Božie slovo uložené v našich srdciach i myšliach a Pán nám ho mohol pripomenúť neskôr, keď to bude potrebné!

Eve zlyhala, pokiaľ ide o Božie Slovo. Najprv počúvala Satanovo sponchybnovanie Božieho Slova. Potom pridala k Božiemu Slovu ďalšie slová, ktoré On nepovedal: „ani sa ho nedotknete“. Neexistuje žiadny záznam o tom, že by im Boh niekedy povedal, že sa ho nemôžu dotknúť. A nakoniec padla na základe Diablovho úplného popretia Božieho Slova. Boh povedal: „Istotne zomrieš.“ Satan priamo odporoval tým, že povedal: „Istotne nezomriete.“ (1. Moj. 3:3-4).

Ani Dávidovi sa nepodarilo dodržať Božie Slovo vo veci Uriáša Hetejského. Prvé slová pokarhania priniesol od Boha Nátan v 2. knihe Samuelovej 12:7-9: „Prečo si teda opovrhol slovom Hospodinovým, aby si učinil to zlé v jeho očiach?“. Hoci si Dávid veľmi vážil Božie slovo po väčšinu svojho života, niekoľko týždňov pred jeho hrozným pádom pravdepodobne Božie Slovo nemalo miesto v jeho srdci, ako to bolo predtým.

My všetci sa potrebujeme Božím Slovom postaviť proti Diablovým útokom (Žalm 17:4; 37:31; 119:11;

Efež. 6:17 a 1. Jána 2:14). John Bunyan je zrejme prvý, kto si umiestnil tieto slová na úvodné stránky svojej Biblie: „Táto kniha ma bude chrániť pred hriechom alebo ma hriech bude strážiť pred touto knihou“. Obidve vyjadrenia sú pravdivé.

Najlepšou ilustráciou ako chráni Božie Slovo človeka pred hriechom je to, čo som počul od neskoršieho brata Claya Fita. Nachádzal sa v podzemí, v metre vo Filadelfii, keď si uvedomil, že najmenšou papierovou bankovkou, ktorú má je 10\$ bankovka. Nemal žiadnu drobnú mincu a cestovné bolo asi 10 centov. 10\$ malo vtedy asi takú hodnotu, ako súčasných 50\$. Bolo však už príliš neskoro, preto podal žene tú 10\$ bankovku a ona sa rozzúrila. Zamkla turniket, takže sa nikto nemohol dostať dovnútra, napriek tomu, že tam stáli stovky ľudí, ktorí sa snažili dostať domov z práce. Táto žena mala podrezaný jazyk a snažila sa pána Fita roztrhať na kusy za to, že bol taký hlúpy a vošiel do metra počas špičky s bankovkou v takej obrovskej hodnote. Čím dlhšie hovorila, tým menší sa pán Fite cítil. Keď ho dôkladne ponížila, vydala mu zbytok sumy a nechala ho prejsť. Pána Fita to naozaj bolelo! Začal premýšľať o tom, čo jej povie, keď sa vráti. Medzičasom mu však

prišiel na myseľ verš Písma: „Ak je to možné, nakoľko to závisí od vás, majte pokoj so všetkými ľuďmi. Nie sami sa pomstiac, milovaní, ale dajte miesto hnevu, lebo je napísané: Mne pomsta; ja odplatím, hovorí Pán.“ (Rim. 12:18-19). Tak jej to nikdy nepovedal a pochybujem, že by niekedy zistila (aspoň v tomto živote), aká vďačná môže byť, že mu Slovo Božie zabránilo sťažovať sa. Som si istý, že on sa mohol veľmi dobre postarať o jej poníženie, keď si ona dala takú námahu, aby ho ponížila!

Bázeň Božia nie je otrocký strach, ale zdravá obava z neľúbenia sa Bohu.

Bázeň Božia

Bázeň Božia nie je otrocký strach, ale zdravá obava z neľúbenia sa Bohu. Hovorí o tom tak aj Príslovie 28:14: „Blahoslavený človek, ktorý sa vždycky strachuje.“ Bázeň Božia je ako synovský strach. Mládenec si môže vážiť a milovať svojho otca tak, že nechce vykonať nič, čo by sa otcovi nepáčilo. Pán Ježiš ukázal svoju bázeň voči Bohu v tom, že Ho urobil súčasťou každej okolnosti svojho života, naplniac tak slová z Izaiáša 11:1-5: „...spravedlivosť bude opaskom jeho bedier a pravdivosť opaskom jeho ľadvín.“

Aj Jozef vpustil Boha do svojich okolností, keď bol dennodenne pokúšaný ženou svojho pána, aby zhrešil (1.Moj. 39:9). V 1.Moj 39:12 sa píše: „A chytila ho za jeho rúcho a vravela: Lež so mnou! Ale on zanechal svoje rúcho v jej ruke a utiekol a vyšiel von.“ Pre toto stratil Jozef svoj plášť, svoju prácu, svoju slobodu a povest' u pána, ale nikdy nestratil svoj charakter. Takže keď Jozef v 1.Moj. 42:18 hovorí: „Bojím sa Hospodina“, nebola to iba akási prázdna chvála, ale Jozef to vo svojom živote dokázal, keď ho Hospodin nechal vyskúšať, ako je zapísané v 1. Moj. 39:7-20.

Druhé slová napomenutia od Hospodina voči kráľovi Dávidovi prišli cez Nátana, keď Dávid dvojnásobne zhrešil s Batšebou. „... pretože si mnou opovrhol...“ (2. Sam. 12:10). Hoci Dávid si väčšinu svojho života Hospodina ctil, dni či týždne pred týmto svojím pádom tomu tak nebolo.

Dávnejšie som čítal malú užitočnú knižku „Nepokojní kresťania“ od veriaceho psychiatra Dr. Lyttle. Konštatuje, že väčšina laikov (v psychiatrickej oblasti) si myslí, že kríza spôsobuje nervové zrútenia, ale nie je to tak. Kríza je iba poslednou kvapkou v pohári. Nervové zrútenie nepríde iba tak z večera do rána. Formuje

sa týždne či mesiace predtým. Pád do hriechu, aký bol Dávidov, sa nestane zrazu. Väčšinu morálnych a duchovných pádov predchádza vzdialenie sa od Hospodina, zanedbávanie modlitieb a denného čítania si Jeho Slova.

Bázeň Božia nás chráni pred hriechom. Po prvé, budeme nenávidieť hriech: „Bázeň Hospodinova je nenávidieť zlé.“ (Prísl. 8:13). „v bázni Hospodinovej leží múdrosť a sila odstúpiť od zlého“ (Prísl. 16:6). „Keď tedy máme tieto zaslúbenia, milovaní, očistíme sa od každého poškrvnenia tela i ducha dovršujúc tak svätosť v bázni Božej.“ (2. Kor. 7:1). Nič iné tak neusmerňuje naše myslenie ako bázeň Božia. Nikto nevie, čo si myslíme (ak to nevyslovíme svojimi ústami), ale Boh vie!

V 5. Mojžišovej 17:14-20 dal Hospodin izraelskému národu pokyny ohľadom kráľa. Podľa v. 18 si mal kráľ napísať kópiu zákona a v. 19 uvádza pokyny o tejto kópii zákona: „A bude u neho

a bude v ňom čítať po všetky dni svojho života, aby sa učil báť sa Hospodina, svojho Boha, nato, aby ostríhal všetky slová tohoto zákona a tieto ustanovenia, aby ich činil.“ Vidíme tu Božie Slovo a bázeň Božiu ako spolu pracujú.

Obdivoval som znalosť Božieho Slova u jedného brata od prvej chvíle, keď som ho počul. Ako jeho znalosti rástli, jeho bázeň sa zmenšovala. Je smutné, že po istej dobe sa nie vždy správal s bážňou Božou. Upadol do nevhodného správania. Našťastie nebolo potrebné, aby bol v zbore káznený alebo vylúčený, ale mohlo to ľahko viesť i k tomu. Keď sa ho neskôr niekto opýtal, ako je možné, že niekto s takými znalosťami Božieho Slova mohol vykonať takú vec, pripustil, že samotné poznanie Božieho Slova človeka neochráni od hriechu, ale bázeň Božia áno.

Pán Ježiš Kristus dokonale veril a spoliehal sa na Boha v dokonalej bázni pred Ním. O koľko viac to potrebu-

jeme robiť my, aby sme boli ochránení od slabostí nášho tela a satanových úskokov. Žiaden iný človek nebol tak závislý na Bohu a Otcovi ako Pán Ježiš. „A tak tedy ten, kto sa domnieva, že stojí, nech hľadá aby nepadol.“ (1. Kor. 10:12). Potrebujeme vždy dbať na toto napomenutie, bezohľadú na to, ako dobre alebo ako dlho kráčame s Bohom.

Pavel hovorí, že „...dostanúc pomoc od Boha stojím až do dnešného dňa...“ (Skut. 26:22). A s týmito povzbudivými slovami končí svoju epištolu Júda v. 24: „tomu, ktorý vás môže zachovať tak, čo neklesnete...“. Každé Božie dieťa môže padnúť, ale keď sa tak stane, je to preto, že sme na Neho nehľadeli, aby nás ochránil pred tým pádom.

Vďaka Bohu za príklad nášho Pána Ježiša Krista, ktorý zvíťazil nad diablovými pokušeniami Božím Slovom, Božou vôľou a bážňou Božou!

(Pokračovanie nabadúce)

„Ale rastite v milosti a známosti nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista“ (2. Pet. 3:18)

Andrew Bonar (1810-1892), spisovateľ a služobník v Slobodnej cirkvi Škótska, raz povedal, ako je vidieť, keď kresťan rastie. V závislosti od svojho rastu v milosti viac vyzdvihuje svojho Pána, menej hovorí o tom, čo sám koná a menej si sám o sebe myslí, až kým ako ranná hviezda nezájde úplne pred prichádzajúcim Slnkom. Vo svetle jeho slov sa môžeme opýtať sami seba, či naozaj rastieme v milosti a známosti Krista.

DANIEL A PETER (3, 4)

Jack Hay, Škótsko

ÚVOD

Svätý Duch inšpiroval prorokov pri písaní Starého zákona (1. Pet. 1:11), a rovnako zmocňoval novozákonných kazateľov (v. 12). Títo kazatelia boli schopní oznamovať pravdy, ktoré boli záhadou pre prorokov i anjelov (v. 12). Všimli sme si súvislosť medzi Petrovou službou a knihou proroka Daniela. Daniel zaznamenal údiv anjelov a zdôraznil ich otázky týkajúce sa postupne odhalovaných proroctiev tejto knihy (8:13; 12:6). Proroci sa museli uspokojiť s vedomím, že ich nepísali pre ich vlastný úžitok, ale pre náš (v. 12).

Ukázalo sa, že dôvodom ich údivu bola skutočnosť, že písma svedčiace o „utrpení Krista“, boli umiestnené absurdne, hneď pri vyhláseniach o očakávaní Jeho slávy. Izaiáš musel byť zmätený, keď písal o kráľovi v jeho kráse i ako o trpiacom Hospodinom služobníkovi. Nakoniec samotný Daniel zdieľal jeho zmätok, pretože aj on poznal ako utrpenie, tak aj slávu, hoci v oveľa menšej miere.

SEDEMDESIAT TÝŽDŇOV

Pokiaľ ide o utrpenie, ústredná časť Danielovho proroctva o 70-tich týždňoch sa zaoberá „vytátím“ Mesiáša (Dan. 9:24-27). Slovo preložené ako „týždne“ je doslova skupina siedmich, to znamená sedem z čohokoľvek. S odstupom času z toho môžeme odvodiť, že sa jedná o skupiny siedmich rokov, takže 70 týždňov sa rovná dobe 490 rokov. Toto proroctvo hovorí o období 490 rokov, ktoré sa osobitne týka Danielovho „ľudu“, Židov a Danielovho „svätého mesta“, Jeruzalema (v. 24).

Prvých 483 rokov proroctva je rozdelených na dve časti, jedno obdobie dlhé sedem

týždňov, teda 49 rokov a druhé obdobie dlhé 62 týždňov, 434 rokov (v. 25). Skutočnosťou, ktorá odštartovala beh týchto udalostí, bolo vydanie ediktu kráľom Artaxerxom na obnovu Jeruzalema. Podľa svedectva Nehemiáša v 2. kapitole prestavba mestských hradieb trvala iba 52 dní (6:15), ale rekonštrukcia celého mesta zabrala 49 rokov, presne ako to predpovedal Daniel. Toto zdržanie spôsobili „úzkosti časov“ (Dan. 9:25).

Druhé obdobie 434 rokov je rozprestreté do obdobia medzi Starým a Novým Zákonom „po pomazaného vojvodu“. Daniel nehovorí „do Mesiášovho narodenia“, alebo „do Mesiášovej smrti“, ale jednoducho robí všeobecné vyhlásenie „až po pomazaného“. Sir Robert Anderson zverejnil svoje závery v knihe „Prichádzajúce Knieža“, ktoré síce nie sú všeobecne akceptované, ale prevláda názor, že triumfálny vstup Pomazaného (do Jeruzalema) sa kryje s koncom obdobia 69 týždňov, v súlade s týmto výpočtom. Slová 26. v. o Mesiášovom „odrezaní“ sa teda naplnili len pár dní „po“ konci druhého obdobia. Následne bolo v 70. roku n. l. mesto Jeruzalem i svätyňa zničené. Presnosť tejto predpovede je veľmi zaujímavá. „Vojvoda, ktorý príjde“ je zlá osoba, ktorá sa dostáva do popredia záujmu na inom mieste Písma, v 13. kapitole Zjavenia, a tam je označená ako „šelma“. „A uzavrie pevnú zmluvu s mnohými za jeden týždeň“ (Dan. 9:27). Podpísaním tejto dohody s budúcou izraelskou vládou začne 70. týždeň. Jeho veľký vstup na svetovú scénu je stále budúcnosťou (2. Tes. 2:3), takže nehral žiadnu úlohu pri zničení Jeruzalema v roku 70 n. l.! On je prorockou postavou, nie historickou, ale jeho „ľud“ drancoval mesto Jeruzalem a strhol chrám, to znamená, predchádzajúca generácia jeho rasy, Rimania.

Na základe Izraelovho odmietnutia Mesiáša, Boh pozastavil svoje jednanie s ním, a ponechal prorokované sedemročné obdobie na naplnenie neskôr. Takáto prorocká medzera nie je v Písme ojedinelá; pozri napríklad Iza. 9:6, 7; 61:1-5 a Zach. 9:9, 10. 11. kapitola listu Rimanom učí o „páde“ Izraela, ich súčasnej slepote počas obdobia Cirkvi a ich budúcom obnovení, ktoré vyvrcholí celonárodným spasením. Obdobie sedemdesiateho týždňa je teda obdobím siedmich rokov, ktoré povedie k zjaveniu Pána Ježiša v sláve, počas ktorého sa celosvetová pozornosť zameria na Izrael.

Obdobie sedemdesiateho týždňa je teda obdobím siedmich rokov, ktoré povedie k zjaveniu Pána Ježiša v sláve, počas ktorého sa celosvetová pozornosť zameria na Izrael.

Vytáť Pomazaný

Na tomto mieste je použité dramatické slovo „vytáť“. Bol to mladý človek a ľudia by Jeho smrť označili za „predčasné úmrtie“, hoci je tento termín úplne nevhodné v súvislosti s niekým, kto umrel, keď prišla „Jeho hodina“. Typologicky je to označené ako „obilná obeť prvých plodín“, ale aj ako „zrelých plodín“ (2. Moj. 2:14). Táto fráza tiež zdôrazňuje, že ide o násilnú smrť – „bol vytáť zo zeme živých“ (Iza. 53:8). Dávid očakával, že sa pri Edomovi naplní slovo „vykorení ťa zo zeme živých“ (Žalm 52:5). Očakával, že sa to stane kvôli zrade a brutalite tohto človeka (1. Sam. 22:6-23). V úplnom protiklade k nemu je tento Jediný „vytáť zo zeme živých“, priamy, jemný a pravdivý, a napriek tomu bol „vytáť“.

Autorizovaný anglický preklad Biblie kráľa Jakuba obsahuje v 26. verši slová „ale nie pre seba“ (namiesto slov „niet mu“). Tieto slová vystihujú zástupný charakter Jeho smrti. Stalo sa to „pre mňa“, jednotlivého veria-

ceho, Gal. 2:20. Stalo sa to pre Božiu Cirkev, miestne zhromaždenie, Skut. 20:28. Stalo sa to pre Cirkev, Kristovo telo, Efež. 5:25. Ale v 9. kapitole knihy Danielovej sa to stalo pre Danielov ľud, Izrael. Vytáť Mesiáša zaistí ich budúce očistenie, lebo „Toho dňa bude otvorený prameň domu Dávidovmu a obyvateľom Jeruzalema na očistenie od hriechu a od nečistoty.“ (Zach. 13:1).

Väčšina prekladov ponúka alternatívne znenie, a hovorí, že bol vytáť „a niet mu.“ Pokiaľ išlo o osobné veci, nemal nič. Na kríži vidíme najväčší dôkaz, že „súc bohatý pre vás bol schudobnel“ (2. Kor. 8:9); že si hodili los o jediná vec, ktorú od Neho získali, Jeho odev. Veľmi pravdepodobne však táto fráza znamená, že mu vzali všetko, v čom by ako Mesiáš Izraela mohol mať záľubu. Odopreli mu slávu mesiášstva, Dávidov trón i oddanosť Jeho národa. Nemal nič, vôbec nič, len trňovú korunu a drevený kríž; Mesiáš bol vytáť.

Kameň, ktorý nebol v rukách

Ak sa Daniel zmieňuje o „utrpeniach Kristových“ v proroctve o sedemdesiatich týždňoch, „o slávach za tým“ nám hovorí Nabuchodonozorov sen v 2. kapitole. Časový sled svetových ríš je znázornený rôznymi kovmi, ktorých hodnota postupne klesá. Pán Ježiš charakterizuje celý časový úsek od doby panovania Nabuchodonozora, až po poslednú ríšu ako „časy pohanov“ (Luk. 21:24). Naznačil pri tom, že tieto „časy pohanov“ sa „naplnia“, čo znamená, že dospejú k záveru a stane sa to práve tým dramatickým spôsobom, ako je to načrtnuté vo sne.

Pán Ježiš je tu predstavený ako „kameň, ktorý nebol v rukách“ (v. 34) (v anglickom origináli „kameň, ktorý nebol vylomený ľudskou rukou“), čo je nepochybne narážka na skutočnosť, že je večnou bytosťou, teda ten, ktorý nebol splodený ani stvorený. „Na

počiatku bolo Slovo“ (Jána 1:1). (Ak o Pánovi Ježišovi uvažujeme ako o kameni, je tu ďalšia súvislosť s Petrom hoci nejasná, 1. Pet. 2:6-8, ale kontext je diametrálne odlišný). V Nabuchodonozorovom videní kameň rozbije obraz úmyselne, dramaticky a s takou silou, že ho rozdrví na prach takým spôsobom, že jeho malé fragmenty budú ľahšie ako plevy ponášané vetrom. Je to obraz na úplné a konečné zničenie pohanskej dominancie v tomto svete. Tento symbolický obraz je taký neobyčajný, že ho nie je možné uspokojivo vyložiť často spomínaným konceptom o postupnom rozšírení evanjelia do každej časti sveta, kým by všetci ľudia neuznali Kristovu autoritu. Nie, pretože predpovedá niečo oveľa drsnejšie; pohanské ríše ukončí bezprecedentný zásah z neba. Podrobnosti nám predstavuje Ján, ktorý videl „otvorené nebo“ a Krista prichádzajúceho na bielom vojenskom koni (Zjav. 19:11-21). Ako môže byť Šelma spolu s kráľmi zeme taká naivná a predstavovať si, že by snád' mohla vyhrať tento boj! Budú „bojovať s tým, ktorý to sedel na tom koni, aj s jeho vojskom.“ (v. 19). Spolu s falošným prorokom ju vytrhne spomedzi hordy bojovníkov a zaživa ich vrhne do „ohnivého jazera, horiaceho sírou.“ (v. 20). Ostrý meč vychádzajúci z úst Víťaza zničí túto armádu; to znamená, že to urobí Jeho slovom a bez jediného výstrelu. Zvíťazí a ukončí nadvládu pohanov na veky. Takto kameň úplne rozbije obraz.

Ostrý meč vychádzajúci z úst Víťaza zničí túto armádu bez jediného výstrelu. Takto kameň úplne rozbije obraz.

Kráľovstvo, ktoré nebude zničené

Na rozdiel od prechádzajúcich pozemských kráľovstiev „ustaví Boh nebies kráľovstvo, ktoré nebude skazené nikdy až na veky.“ (Dan. 2:44). „Čas pohanov“ prešiel rôznymi fázami, jednotlivé

kráľovstvá postupne zanikli a ich dominancia prechádzala z jednej ríše na druhú. O tomto kráľovstve však Daniel hovorí: „A to kráľovstvo nebude ponechané inému ľudu... ale ono bude stáť až na veky.“ (Dan. 2:44). Iba o Pánovi Ježišovi bolo povedané: „A Pán Boh mu dá trón Dávida, jeho otca, a bude kralovať nad domom Jakobovým až na veky, a jeho kráľovstvu nebude konca.“ (Luk. 1:32, 33). V poslednom „žalme chvály“, ktorého autorstvo sa pripisuje Dávidovi, sa hovorí o Božom kráľovstve: „Tvoje kráľovstvo je kráľovstvom všetkých vekov a tvoje panovanie nad jedným každým pokolením.“ (Žalm 145:13). Vo svetových dejinách nastane chvíľa, kedy už nikdy nedôjde k žiadnemu ďalšiemu odovzdaniu moci.

Mnohí považujú Božie kráľovstvo za výlučne duchovnú entitu, Božie vedenie v srdciach Jeho ľudu. Nepochybne je tam aj tento aspekt, lebo Písmo hovorí, že On „nás vytrhol z moci temnosti a premiestnil do kráľovstva Syna svojej lásky“ (Kol. 1:13), neznamená to však, že by sa nemal naplniť aj doslovný význam tohto proroctva o Božej vláde nad celým svetom. Ak sú ríše zahrnuté v obraze skutočné, potom si konzistentný výklad vyžaduje, aby aj Božie kráľovstvo bolo také isté. Keďže sme mohli vidieť, že Jeho vláda bude večná, počas posledných 1000 rokov histórie tejto planéty bude možné vidieť všeobecnú vládu Kráľa kráľov. Použili sme slovo „všeobecnú“, pretože ten kameň „stal sa veľkým vrchom a naplnil celú zem.“ (Dan. 2:35). „Lebo on musí kralovať“ (1. Kor. 15:25).

Daniel nám teda spolu s ostatnými prorokmi poskytol podrobnosti o Mesiášovi, ktorý mal byť „vyťatý“, ale hovorí aj „o slávach za tým“, a tým predpovedal Kristove konečné panovanie.

V úvodných kapitolách píše Peter ponaučenia z histórie izraelského národa a veľa cituje z piatich kníh Mojžišových. V horlivej

prosbe za svätý život cituje slová z 3. Mojžišovej, ktoré nútia k praktickej posvätenosti: „Ten, ktorý vás povolal je svätý.“ A tento svätý Boh žiada, aby aj Jeho ľud odrážal Jeho svätosť. „Pretože je napísané: Buďte svätí, lebo ja som svätý!“ (1. Pet. 1:15-16, 3. Moj. 11:44). V 3. Mojžišovej sú tieto slová zapísané v časti, ktorá hovorí o strave, a ďalej pokračujú: „neznečisťujte svojich duší...“. Je zrejmé, že Daniel sa obával, že by sa znečistil. Strava v Babylone by ho znečistila, preto „si položil na srdce, že sa nebude poškrňovať pokrmom kráľovým“ (Dan. 1:8). Je krásnym príkladom Petrovho učenia.

*Základom svätého života je myslenie:
„opášte si bedrá svojej mysle“.*

Apoštol Peter zdôrazňuje, že základom svätého života je myslenie: „opášte si bedrá svojej mysle“ (v. 13). Danielov boj proti znečisteniu sa začal jeho zmýšľaním, „položil si na srdce“. Naučme sa aj my dbať o svoju myseľ. Svoje mentálne schopnosti musíme sústrediť na to, že „naš starý človek je spolu ukrižovaný“ (Rim. 6:6), pretože to je dôležité pre naše posvätenie. Iba ak budeme seba pokladať „za mŕtvych hriechu“, nebude mať hriech viac vládu v našich smrteľných telách (v. 11, 12). „Považovať sa“ je nevyhnutným predpokladom pre svätý život, začína to v našej mysli.

NÁTĽAK - ÚVOD

Judský kráľ Jehojakim bol iba bábkou dosadenou faraónom, teraz však bol v milosti u Nabuchodonozora (Dan. 1:1). Predtým Hospodin ochránil Jeruzalem pred silnými etiópskymi a asýrskymi nájzdami, ale ochranný múr padol, „A Pán vydal do jeho ruky Jehojakima“ (v. 2). Hospodin použil moc pohanov k tomu, aby potrestal svoj ľud. Mnoho ľudí bolo odvedených do Babylónu, aj mnoho z kráľovskej rodiny (v. 3).

Nabuchodonozor plánoval využiť schopnosti a múdrosť zajatcov a vytvoriť tím poradcov pre svoju administratívu. Kandidáti na tento trojročný kurz v Babylone museli spĺňať mimoriadne požiadavky na múdrosť i krásu (v. 4). Pre Daniela a jeho priateľov to bol obrovský kultúrny šok, keď boli priamo katapultovaní na také prestížne miesta (v. 6). V dnešných časoch je to podobne s veriacimi študentmi, ktorí začínajú študovať na univerzite a čelia podobným problémom ako Daniel. Pokušenia sú nesmierne a ostať stáť medzi ľuďmi, ktorí popierajú Boha i jeho zákony, idealizujú pitie alkoholu a zhýralosť, vyžaduje rovnaké odhodlanie ako to, ktoré mali štyria židovskí mládenci.

NÁTĽAK

Na štyroch mládencov bol robený nátlak, aby sa zmenili, čo by zničilo to, čím sa odlišovali pre Boha.

Ich mysle

Najprv išlo o boj o ich mysle, pretože cieľom bolo „vyučiť ich písomníctvu a jazyku Chaldejov“ (v. 4). Slovo „učiť“ doslovne znamená „kniha“. Pred nejakým časom bola v chráme objavená iná kniha, „kniha zákona“ (2. Par. 34:14, 15) a oni nechali touto knihou pretvárať svoje myslenie a konanie. Teraz mala byť použitá iná kniha, aby sa pokúsila zmeniť ich myslenie. Babylonska filozofia mala nahradiť ich oddanosť k morálnym a etickým nárokom Božej knihy. Moderný systém vzdelávania v sebe ukrýva to isté nebezpečie. Mladí ľudia sú vystavení záplave kníh, ktoré zosmiešňujú stvorenie sveta opísané v Biblii; napádajú jej zotrvávanie na tom, že sexuálny styk patrí iba do manželstva; pokladajú jej nekompromisný spôsob spásy iba skrze Krista za netolerantný v dnešnej pluralitnej spoločnosti. Veriaci kresťan však musí pevne stáť.

Ich jazyk

Na to, aby boli úspešní v Babylone, museli sa naučiť nový jazyk, „jazyk Chaldejov“ (v. 4). Po zajatí, jednou z tragédií miešaných manželstiev bolo, že „ich synovia hovorili zpoľa ašdódsky a nevedeli hovoriť židovsky“ (Neh. 13:24). Hospodin chcel, aby aj jazyk jeho ľudu bol odlišný. Aj dnes existuje reč,

*„Vaša reč nech je vždy lúbezná,
spríjemnená soľou“*

ktorá prislúcha Božiemu dieťaťu: „Vaša reč nech je vždy lúbezná, spríjemnená soľou“ (Kol. 4:6). „Nech nevychádza nijaké mrzké slovo z vašich úst, ale ak je nejaké dobré na vzdelanie“ (Efež. 4:29). Bežná bezbožná reč je plná skazenosti, zrady, jedu, nadávania a horkosti (Rim. 3:13, 14), ale veriaci sa majú vyhýbať hrubej, urážlivej a klamnej reči. Na našom pracovisku by sme sa nemali znížiť k žartovnej, no vulgárnej odpovedi, preto aby sme boli obľúbení (Efež. 5:4). Ak budeme k svojim mladším kolegom alebo podriadeným prísni, „zanecháme hrozbu v povedomí“ (Efež. 6:9). Nikdy neprekrúcajme pravdu, a tak ako pri našom Pánovi, nech nie je v našich ústach žiadna lešť (1. Pet. 2:22). Odolajme tlaku sveta zmeniť náš jazyk, aby sme sa prispôbili jeho normám.

Ich strava

Strava v Babylone nebola nijako naviazaná na to, čo bolo predpísané v Zákone a pravdepodobne to, čo bolo v ponuke, bolo obetované modlám. Ich snahou bolo nariaďovať takéto stravovacie návyky aj Židom. Z duchovného pohľadu je „strava“ kľúčová pre ďalší rast: „krmený slovami viery a dobrého učenia“ (1. Tim. 4:6). Čítaním Biblie nikdy neurobí človek zle, ale musí byť opatrný v tom, čo číta o Písmach a aké kázne počúva.

Duchovná „nezdravá strava“ alebo duchovný „fast food“ môžu poškodiť naše duchovné zdravie! Nedovoľme náboženskému svetu Babylona, aby zmenil náš stravovací režim k horšiemu.

Ich mená

Všetci štyria mládenci dostali nové mená (v. 6, 7). Shakespearova Júlia v jeho diele spochybňuje význam mena a jej známy výrok hovorí: „Čo záleží na mene?“. Ale z biblického pohľadu sú mená veľmi dôležité. Božie meno bolo ukryté v menách všetkých štyroch mládenčov, ale ich nové babylonské mená odzrkadľovali babylonské božstvá. Aj to bol zjavný pokus, ako zničiť spomienky na ich domov a Hospodina a ako posunúť ich lojálnosť smerom k modlám pohanov. Štyria mládenci odolali tomuto nátlaku a hoci im boli dané nové mená, ich vernosť voči Hospodinovi ostala nenarušená.

ZÁMER

„Daniel si položil na srdce...“ (v. 8). Daniel predpokladal novú situáciu, rozmýšľal o tej novej prichádzajúcej kríze a rozhodol sa, ako sa zachová. Keď sa rozhodol, vytrval v tom. Škoda, že často dovolíme dobrým zámerom, aby uschli. Kráľ Šalamún „rozkázal“, „započal“, „staval“ aj „dostaval“ (2. Par. 2:1, 3:1, 1. Král. 6:14). V cirkvi v Antiochii „si zaumienili..., že pošlú cieľom služby... čo aj urobili“ (Skut. 11:29, 30). Nech nás táto vytrvalosť povzbudí, aby sme po rozhodnutí sa v určitej situácii, neboli odvíatí mimo náš smer.

... aby sme po rozhodnutí sa v určitej situácii, neboli odvíatí mimo náš smer.

Problém bol v mäse a v nápojoch. Mäso bolo pravdepodobne obetované modlám a Daniel nemal túžbu byť čo i len na okraji modlárstva. Rozhodol sa mäso nejest'. Ak by

urobil kompromis, znečistil by seba, a tak si to položil na srdce. Ešte v svojej domovine videl, čo napácha modlárstvo, takže jeho presvedčenie nebolo iba nejaké sprostredkované z druhej ruky. Spoznal to osobne, a preto stál pevne v svojom rozhodnutí.

Rozhodol sa radšej poslúchať Boha ako sa skloniť pred nátlakom silnej svetskej moci.

Možnože sa mäso v Babylone jedlo aj s tukom a krvou. Ak by sa na tom zúčastňoval, porušil by Božie Slovo (3. Moj. 3:17). Rozhodol sa radšej poslúchať Boha ako sa skloniť pred nátlakom silnej svetskej moci. Jeho poslušnosť však niečo stála. V záujme vernosti Bohu obetoval svoj každodenný pôžitok. Strukoviny a voda (v. 12) nemohli byť také chutné ako šťavnaté jedlá zapíjané najlepším vínom! Aj Mojžiš bol tým, ktorý urobil správne rozhodnutie za vysokú cenu: „radšej si vyvolil trpieť a strádať s ľudom Božím, ako mať dočasný pôžitok hriešny.“ (Žid. 11:25). Nech nám Pán Boh pomáha nevyberať si jednoduché možnosti. Je veľmi jednoduché urobiť jeden krok vedľa a obísť nepríjemnosti skĺznutím na cestu kompromisov.

Ďalším problémovým bodom bolo víno. Daniel vedel, že pod jeho vplyvom by sa mohlo jeho správanie zhoršiť a poškodiť jeho povest', preto sa rozhodol pre abstinovanie. Škodlivé dôsledky alkoholu sú spomenuté aj v prvej zmienke o víne v Písme, keď muž, ktorý chodil s Bohom, vo svojom vyššom veku vykonal potupné veci (1. Moj. 9:20-24). Užitočné poučenie od Noeho je, že víno búra naše zábrany, a to Daniel neriskoval!

VYTRVALOSŤ

Danielova žiadosť na oslobodenie bola zdvorilá a jeho postoj nebol arogantný, a hoci bol prvýkrát odmietnutý, ostal vytrvalý

(v. 8-13). Nie vždy je možné niekoho obísť, ale v tomto prípade sa to Danielovi vyplatilo. Keď predkladal svoju žiadosť druhýkrát, zahrnul v nej aj svojich troch priateľov (v. 11-15), vidíme tu príklad o sile vplyvu. „Bud' príkladom verných...“ (1. Tim. 4:12). Aj bez vyslovenia Gedeonových slov nahlas, mali by sme ich odrážať: „Ako uvidíte od mňa, tak čiňte“ (Sud. 7:17). Alebo slová apoštola Pavla: „Bud'te mojimi nasledovníkmi“ (1. Kor. 11:1). Možno naše presvedčenie a odhodlanie bude niest' aj ťarchu iných. Desať dní skúšania oslobodilo Daniela a stalo sa základom pre ďalšie tri roky v babylonskej škole (v. 16). Je dôležité v novom prostredí hneď od prvého dňa byť pevný v tom, čo je správne a postaviť tak precedens pre to, čo môže prísť v neskoršom období.

V tomto prípade Hospodin odplatil štyrom mládencom tým, že im dal úctu a múdrosť, ktorá prevyšovala ich rovesníkov (v. 20). Budme pripravení na skutočnosť, že nie vždy to takto radostne dopadne. Aj presvedčenie Nábota bolo rovnako pevné a bol rovnako vytrvalý vo svojom záväzku voči Božiemu Slovu, no jeho to stálo život (1. Král. 21). Niektorým veriacim to, že odolali romantickému vzťahu s neveriacim partnerom, uvoľnilo cestu pre šťastné manželstvo s veriacim partnerom, pre iných to znamenalo, že ostali navždy slobodní. Niektorí veriaci, ktorí odišli zo svojho zamestnania, aby si udržali svoju česťnosť, hneď na ďalší týždeň dostali výbornú ponuku na nové zamestnanie. Iní čelili mesiacom nezamestnanosti. Nech sú dôsledky akékoľvek, je dôležité urobiť to, čo je správne, bez ohľadu na cenu.

Pán Boh zaslúbil, že si poctí tých, ktorí ctia Jeho (1. Sam. 2:30), ale tá pocta nemusí nevyhnutne prísť tu a teraz!

(Pokračovanie nabudúce)

ROZPOLTE TO DIEŤA

A. J. Higgins

Všetci poznáme ten mimoriadny skutok Šalamúnovej múdrosti, ktorý je zapísaný v Biblii. Jeho rozhodnutie „rozotnite to dieťa“ doslova začalo presne do podstaty veci a odhalilo srdce matky v protiklade k ľahostajnosti druhej ženy. Môžeme sa čudovať, prečo nechal Pán Boh zapísať tento malý spor do histórie Šalamúnovho života, keď bol na vrchole svojej vlády a užitočnosti. V tomto príbehu však nájdeme ponaučenie my všetci.

Pre každého z nás z neho vyvstávajú dve ponaučenia. Prvé, nikdy nepohrdaj múdrosťou a skúsenosťami staršej generácie. Šalamúnovo rozhodnutie, aby dieťa rozsekli na polovicu, aby sa ukázalo srdce ktorej ženy bolo pravdivé, bolo správne. Hoci sa jeho rozhodnutie mohlo zdať zvláštne, bola to vlastne rovnaká stratégia, akú použil jeho otec Dávid, keď jednal s Mefibóšetom a Cíbmom (2. Sam. 19:29). Šalamún bol natoľko múdry, aby sa poučil od staršej generácie a použil to vo svojej múdrosti. Vyhol sa pasci a nebol nadutý, aby sa nepoučil.

Rovnako sa môžeme poučiť aj my, aby sme sa nespoliehali na vlastnú

prirodzenú schopnosť v službe Bohu. Šalamún bol múdry muž (1. Král. 2:6, 9) už pred zjavením v Gibeone (1. Král. 3). Napriek tomu, že už bol obdarený múdrosťou, uvedomoval si, že jej potrebuje viac. Rovnako si uvedomoval, že to, čo bolo jeho silou, sa mu môže stať aj slabosťou. Ak by sa spoliehal iba na vlastnú prirodzenú schopnosť pri rozhodovaní v živote, zviedlo by ho to.

V tomto príbehu o dvoch smilniciach a jednom živom dieťati nachádzajú ponaučenie aj služobníci. Kráľ Šalamún dostal od Hospodina jedinečnú a neporovnateľnú múdrosť. Určite by sme očakávali, že ju použije na poli politických rozhodnutí alebo v stratégii vo vojne. Ale na naše prekvapenie je táto jeho múdrosť zjavená v tak nedôležitom rozhodnutí o dvoch smilniciach a jednom dieťati. Čo sa môžeme z toho naučiť? Keď Pán Boh obdarúva, žiadna

Máme byť verní a oddaní nech už ide o akúkoľvek službu, do ktorej ma Pán Boh postavil pre Nehu.

služba nie je podradná alebo malá. Máme byť verní a oddaní nech už ide o akúkoľvek službu, do ktorej ma Pán

Boh postavil pre Nehu. Nič nie je bezvýznamné, ak je to od Nehu a pre Nehu.

Kráľ Šalamún bol však vládcom a práve k tým, ktorí sú vo vedúcom postavení, hovorí tento príbeh najsilnejšie. Vodcovia sa stretávajú s takými ťažkými rozhodovaniami ako bolo rozhodnutie o pravej matke toho živého dieťaťa. Kde nájsť múdrosť? Zatiaľ čo svetská múdrosť hovorí o rôznych manažérskych technikách a spôsoboch riešenia problémoch, ale pri zložitosti a následkoch rozhodnutí, ktoré sa týkajú zhromaždenia, je potrebná Božia múdrosť. A tú je možné nájsť iba v Božej škole. K tomu je potrebné viac, ako iba poznanie Písem. Je v tom potrebná múdrosť ako používať Písma vo vyrovnanom a duchovnom spôsobe. Kráľ Šalamún obdržal múdrosť ako jednorázový vklad do jeho mysle. Do mysle duchovných vodcov sa však nevkladá žiaden mikročip s múdrosťou. Božia múdrosť pri nich rastie časom stráveným v Božej prítomnosti. S jedinou túžbou ľúbiť sa Bohu („Počiatkom múdrosti je bázeň Hospodinova.“ Prísl. 9:10) a poznaním našich potrieb, môžu vodcovia dospieť k múdrosti, ktorá je zhora (Jak. 3:17).

1. KNIHA MOJŽIŠOVA 4:26

A. J. Higgins

Svet sa stáva temnejším. Je celkom ľahko možné, že vidíme zapadať slnko západnej civilizácie. Najviac alarmujúca je nielen samotná skutočnosť poklesu, ale predovšetkým jej rýchlosť. Závratnou rýchlosťou sa rúti k zničeniu samej seba za potlesku osvietennej inteligencie 21. storočia. Nepamätá si naša spoločnosť žiadnu paralelu z histórie? Existoval už niekedy v histórii takýto morálny úpadok a duchovná skazenosť, akého sme teraz svedkami?

4. kapitola 1. knihy Mojžišovej nepatrí medzi príjemné čítanie pred spaním. Detailne sa zaoberá časovým úsekom od prvej generácie po Adamovi do doby najviac niekoľko sto rokov od stvorenia sveta. Človek chodil sám po zemi, po ktorej predtým chodil s Bohom, ktorého poznával v intímnom prostredí rajskej záhrady. Adamov syn tiež poznal Boha, ale prostredníctvom Jeho odsúdenia kvôli vražde jeho brata. Pri čítaní mien a skutkov v 4. kapitole 1. knihy Mojžišovej nám môže ihneď udrieť do očí:

Prevrátenosť sveta

Všimnite si, čím sa vyznačovala spoločnosť v uvedenej dobe. Vyskytovalo sa tam násilie a nemravnosť, militarizmus a materializmus, kultúra a telesnosť. Kain vybudoval mesto; Lámech sa sprotivil voči Božiemu príkazu ohľadne manželstva; on a jeho rodina sa vyznačovali výrobou každého druhu a nemorálnosťou. Lámech sa v pýche chválil svojou aroganciou a nezávislosťou na Bohu. Ak Boh sľúbil, že pomstí každého, kto by sa Kaina dotkol sedemnásobne, Lámech sa dokázal postarať o seba a pomstiť sa ešte 70-krát viac ako Boh.

K nezávislosti na Bohu, ktorá je vidieť u Kaina, sa teraz pridáva arogantné vyzývanie Boha. Kain svojimi skutkami dával najavo, že nechce Boha. Lámech a všetci

jeho potomkovia vyznávali, že v skutočnosti Boha nepotrebujú.

Na pozadí takéhoto spoločenského vývoja si čítame o narodení Enocha (1. Moj. 4:24, 25), aj uštipačné vyhlásenie: „Vtedy začali vzývať meno Hospodinovo.“ (v. 26).

Slabosť človeka

Z nejakého dôvodu si nečítame prečo dal Set po narodení synovi meno Enoch. Toto meno znamená „krehký, slabý, chorý“. Bolo to fyzicky slabé alebo choré dieťa? Alebo si Set uvedomil, že sám v sebe nemá žiadnu moc zastaviť ten príval hriechu, keď videl bezbrehú ľudskú nezávislosť na Bohu? Možno, si neskôr uvedomoval, že takúto záplavu nemôže zastaviť osamotený človek verný Bohu. Znamená to, že by boli bezmocní a pasívni uprostred zla? Keď sa neskôr bezbožnosť človeka na zemi veľmi rozšírila (1. Moj. 6:5) a ich slabosť bola zrejmá, vtedy začal tento muž vzývať Pána. Predtým sa nikdy nemodlil? Je pravdepodobné, že všetci zbožní ľudia pred ním poznali modlitbu. Adam (po 1. Moj. 3:20), Ábel i Set – všetci títo ľudia poznali Boha; prirodzenou potrebou veriacich, rovnako ako je prirodzené pre človeka „dýchať vzduch“, je rozprávať sa s Bohom. Ale slovo „vtedy“ naznačuje krízu, kedy si náhle uvedomil, že jediným východiskom, ktoré má, je modlitba. Jediná moc, ktorá môže premôcť zlo na svete je Boh. Je možné, že spoločné modlitby veriacich predchádzali potopu o 1000 rokov.

Aj my sa rovnako môžeme ocitnúť v zlej spoločnosti a poznať slabosť našich snáh. Znamená to, že nemáme žiadnu možnosť pomoci? „Vtedy začali vzývať meno Hospodinovo.“

MEDZI KORINTĀNMI (2-3)

J. Hay, Comrie

„... medzi vami... Ježiša Krista, a toho ukrižovaného“

ÚVOD

Budeme sa aj naďalej snažiť skúmať podrobnosti toho, čo Pavel spomína, keď hovorí, že je „medzi“ KorintĀnmi. To, čo uvádza v 1. liste Korintským 2:2 je snáď jediná vec, ktorú je medzi nimi možné pozitívne hodnotiť. Pavlove hodnotenie je založené na jeho osobnej návšteve tohto mesta a na jej základe sa odhodlal, že sa vo svojej kázni „medzi“ nimi zameria iba na „Ježiša Krista, a toho ukrižovaného.“ Spomína na prostredie, v ktorom sa tam veriaci nachádzajú; snáď nebolo až také prepracované ako u ich aténskych bratrancov, ale napriek tomu si zachovávali ohromné tradície gréckej kultúry a filozofie. Zároveň tam bola viditeľná ohromná náklonnosť k akémukoľvek predstaviteľnému hriechu, o čom svedčí aj zoznam nerestí, ktorý Pavel predkladá v 1. Kor. 6:9-11. Tento malý židovský kazateľ prenikol do tejto síce filozofickej, ale morálne porušenej spoločnosti so správou, ktorá nemohla uspokojiť jej hlboko mysliacich členov, ktorí sa zaoberali skúmaním nových intelektuálnych teórií. Nesnažila sa totiž ospravedl-

niť nemorálne správanie ich samotných, ani ľudí, ktorí patrili do spodnej časti hierarchie tohto mesta; tá správa znela: „Ježiš Kristus, a ten ukrižovaný.“

Morálne a duchovné charakteristiky tohto starobylého prístavného mesta sú zjavne viditeľné v západnom svete aj dnes. Človek sa ešte stále pýši svojimi intelektuálnymi schopnosťami. Viaceré teórie predložené v posledných storočiach rozšíril arzenál nepriateľov Božieho tábora. Nové technológie sprístupnili človekovi nové územia v snahe o vzrušenie, ktoré prináša hriech, a tak sa snažia uspokojiť túžbu po nových spôsoboch hriešneho života. To je to, čo Pavel nazýva ich „pracou“, každennou rutinou, „páchať každú nečistotu nenásytnou žiadosťou“ (Efež. 4:19). Pre nás je pokušením čeliť ich intelektuálnym argumentom teologickým obhajovaním kresťanského učenia v snahe vyargumentovať výnimočne nadaných diskutérov, ktorí majú skúsenosti a prax s takýmto spôsobom uvažovania. Našou odpoveďou má skôr byť „Ježiš Kristus, ten ukrižovaný“. Ďalším pokušením veriacich je prísť k uzáveru, že je možné

čeliť hladu po zlu čistejším, zdravším naplnením života a postaviť to na rovnakú úroveň ako je Ježiš Kristus. Opäť platí, že je oveľa lepšie kázať „Ježiša Krista, a toho ukrižovaného.“ Poďme teda preskúmať apoštolský vzor a v týchto niekoľkých veršoch si všimnime, akú účinnú prácu vykonali; následne ho napodobnime aj v našich podmienkach.

Pavlove kroky

Táto kapitola začína Pavlovými slovami: „som k vám prišiel“ (1. Kor. 2:1). 18. kapitola knihy Skutkov zaznamenáva detaily. Svoju druhú misijnú cestu zahájil v upevnených zhromaždeniach Pánových služobníkov, ktoré založil už predtým; máme zaznamenané, že „pevnili zbory vo viere a množili sa hojne počtom čo deň.“ (Skut. 16:5). Odtiaľ potom smerovali do Európy a priniesli evanjelium do miest od severu Grécka po juh; Filipi, Solún, Berea, Atény, a potom „som k vám prišiel“, do Korintu. Boh bol o krok napred a použil cisára v Ríme k tomu, aby odtiaľ vyhnal Židov, vrátane Aquilu a Priscilly. Títo výrobcovia stanov na úteku sa ocitli na tomto mieste práve

v čase Pavlovho príchodu; ich ubytovanie a zamestnanie bolo Bohom pripravené a absolútne presne načasované, ako je tomu vždy, keď On pracuje; oni len „nedávno prišli z Itálie“ (Skut. 18:2). Židia i Gréci boli požehnaní spasením, a Pavel ich počas nasledujúcich osemnástich mesiacov vo svojej rezidencii „učil... slovo Božie“ (Skut. 18:11). Z vyššie uvedenénoho plynie nasledujúce ponaučenie:

- ▶ Pavel i jeho spoločníci, boli citliví na Božie vedenie
- ▶ Uvedomte si, že pokiaľ ide o evanjelium, existujú nové možnosti jeho zvestovania
- ▶ Uvedomte si, že Boh má vo svojej moci všetky okolnosti Jeho ľudu
- ▶ Buďte usilovnými sprostredkovateľmi vzdelania pre nových veriacich po určitý čas.

Pavlova zvesť

Pavel pre svoje poslanstvo používal termín „svedectvo Božie“ (1. Kor. 2:1). Predtým ho nazýval „svedectvo Kristovo“ (1. Kor. 1:6). Svedčil o vyhlásení, ktoré pochádzalo od Boha a ktorého predmetom bol Kristus. Na inom mieste spomína, že predmetom jeho zvesti bude „svedectvo na určený čas“ a ten „určený čas“ pre Korint nastal práve vtedy. V prostredí, kde bolo uctieva-

ných „mnoho bohov a mnoho pánov“ (1. Kor. 8:5) svedčil, že je len „jeden Boh“, a iba „jeden aj prostredník... ktorý dal sám seba ako výmenné za všetkých“ (1. Tim. 2:5-6). Toto nádherné svedectvo „zvestoval“ Pavel. Aj my sami sme strážcovia tejto nádhornej zvesti; hlásame ju aj my osobne a verejne ako to robil Pavel? Často sa aj nás týka zvolanie z príbehu štyroch malomocných v Samárii: „Nerobíme dobre. Tento deň je dňom radostnej zvesti, a my mlčíme.“ (2. Král. 7:9). Alebo ak chcete citovať novozákonnú pasáž, ktorá sa podobne dotýka svedomia: „A ako počujú bez kazateľa?“ (Rim. 10:14).

Obsah Pavlovho poslanstva je opisovaný slovami „Ježiš Kristus, ten ukrižovaný.“ „Ukrižovaný Kristus“ bol pohoršením pre Židov, ktorí predpokladali, že sa Kristus stane ich víťaziacim panovníkom, ktorý slávnostne založí Božie kráľovstvo a jeho režimom bude univerzálny mier a spravodlivosť. Podľa spôsobu uvažovania Grékov to úplne vyvracalo logiku (1. Kor. 1:22-25). Napriek tomu kázal Pavel túto zvesť v Korinte a vysvetľoval, že hoci bol ukrižovaný na kríži, dôvodom jeho smrti boli „naše hriechy“ (1. Kor. 15:3). To by malo byť jadrom nášho kázania aj dnes. Ak používame pútavé titulky na pritiahnutie pozor-

nosti poslucháčov, vzápätí je potrebné prejsť ku Kristovi a krížu. Ak využívame aktuálne udalosti na upútanie pozornosti na začiatku zvestovania, musíme rýchlo prejsť ku Golgote. Hoci je pri zvestovaní celého evanjelia potrebné brať na zreteľ množstvo vecí, zjednodušene je možné povedať, že kázanie, ktoré venuje minimálny čas Kristovi a ignoruje kríž, sa minulo cieľa.

Rozsievanie kázanie, ktoré venuje minimálny čas Kristovi a ignoruje kríž, sa minulo cieľa.

Pavlove metódy

Je zrejmé, že Pavel nevyužíval metódy vysoko výkonných predavačov pri predkladaní evanjelia, pretože bol u nich „v slabosti a v bázni a triasol som sa mnoho“ (1. Kor. 2:3). Jeho štýl nebol konfrontačný; všetku smelosť, ktorú mal, pochádzala od Boha (1. Tes. 2:2), a nepokúšal sa nútiť ľudí. Peter odradzuje od zvestovania svedectva „priamo do tváre“ (pozn. prekl. pravdepodobne ide o tvrdé zvestovanie bez pokory a osobného zainteresovania), ale trvá na tom, že máme byť „vždy pripravení“, a keď takí sme, je ho potrebné ešte navyše zvestovať „s krotkou tichosťou a bážňou“ (1. Pet. 3:15).

V Pavlovom spôsobe zvestovania evanjelia úplne chýba nielen nátlaková taktika, ale aj príliš komplikované argumenty diskutujúceho: „moja kázeň nezáležala v presvedčavých ľudskej múdrosti slovách,“ (1. Kor. 2:4). Nepochybné platí, že Bohom obdarený kazateľ bude schopný s ľuďmi komunikovať ohľaduplne a so záujmom. Pavel nebol závislý na veľkolepom oratóriu alebo dobre odôvodnených argumentoch. Pre neho bol dôležitý samotný obsah jeho zvesti, a v knihe Skutkov si môžeme všimnúť, ako často sa v nej vyskytujú citáty z Písma i jasné vyhlásenia o smrti a vzkriesení Pána Ježiša.

Pavel používa „slová“ a jeho „kázeň“ má presný obsah, to znamená, že „nezáležala v presvedčavých ľudskej múdrosti slovách“. Ide o to, že jeho spôsob zvestovania evanjelia spočíval v kázaní! Nie je možné nájsť lepší spôsob zvestovania evanjelia, a už vôbec nie pomocou modernej pantomímy, drámy alebo hudby, ktoré sa nevyskytujú v žiadnom existujúcom zázname novozákonnej evanjelizácie. Pavel odkázal Timoteovi: „Káž slovo“ (2. Tim. 4:2).

Pavel teda kázal správnym spôsobom, a kázal správnu vec, ale aj to by bolo zbytočné bez ďalšieho

prvku; tým je, že sa to dialo „v dôkaze Ducha a moci“ (1. Kor. 2:4). „Dôkaz“ so sebou nesie myšlienku potvrdenia zvestovaných slov, takže to bol Duch, ktorý potvrdil pravdivosť správy a nie ľudské argumenty. Rovnako bolo aj v Tesalonikách „slovo“ kázané „v mnohej istote“, čo znamená presvedčivo alebo v plnosti. Spolu s tým samozrejme pôsobila bezúhonnosť Pánových služobníkov, ale pokiaľ išlo o efektívnosť a trvalé výsledky, rozhodujúcim prvkom bola moc Svätého Ducha (1. Tes. 1:5). To nie je možné spôsobiť ľudskými silami; najlepšie je uznať našu závislosť na Jeho činnosti a vytvárať morálne a duchovné podmienky, ktoré mu umožnia prejavovať Jeho moc medzi nami, ak to bude Jeho vôľa.

Pavlove motívy

Prečo Pavel odmietal ľudskú vynaliezavosť a trval výlučne na presnom kázaní a moci Ducha? Bolo to preto, „aby vaša viera nebola v ľudskej múdrosti, ale v moci Božej.“ (1. Kor. 2:5). Často sa hovorí, že ak ľudia hovoria do niečoho, rovnako ľahko sa zase z toho môžu vyhovoriť. Pavel netúžil po „obráteniach“, ktoré by boli vratké, pretože by k tomu boli ľudia prinútení prijatím nesprávnej zvesti, založenej iba na rétorike a podvodných

technikách. Táto práca mala byť Božím dielom, takže jeho motív ovplyvňoval jeho metódy. O evanjeliu, ktoré zvestoval, mohol jednoznačne povedať, „v ktorom aj stojíte“ (1. Kor. 15:1). Vyhnime sa všetci takým metódam zvestovania, ktoré by vytvorili nestabilných prívržencov, podobných Jonášovmu kikajonu, ktorý „vyrástol za jednu noc a za jednu noc i zhynul“ (Jonáš 4:10).

Smilstvo „medzi vami“

Okrem hádok vo vnútri zboru, ktoré boli už odkryté skôr, bol medzi Korintánmi ešte iný dôvod apoštolského zármutku – smilstvo medzi nimi (1. Kor. 5:1). Pavlova pozornosť sa teraz v liste posúva od rozdelenia k nečistote. Bolo medzi nimi krajne nevhodné správanie, ale ako táto kapitola ďalej odhaľuje, nasleduje učenie o káznení, dôležitom aspekte zborového života. Pavel vysvetľuje, ako je potrebné vykonávať káznenie, spolu s vymenovaním hriechov, pre ktoré je jediným vhodným riešením vylúčenie dotyčného zo zboru.

Hrozný hriech

Pavel zdôrazňuje hanbu hriechu, že bolo medzi nimi smilstvo. Bola to „cirkev

Božia, ktorá je v Korinte“. Títo ľudia boli „posvätení v Kristu Ježišovi, povolání svätí“ (1:1) a napriek tomu medzi nimi vznikla taká ohavná situácia. Pavel tiež podčiarkuje vážnosť hriechu – „o jakom ani medzi pohanmi neslýchať“ (5:1). Muž mal incestný vzťah so svojou nevlastnou matkou, zatiaľ čo jeho otec bol nažive a zjavne niesol poníženie z toho, že bol odsunutý na druhú koľaj (2. Kor. 7:12). Rímske právo, ako aj Boží zákon (3. Moj. 18:8) zakazovali takýto vzťah, no tento pár nehanebne žil spolu.

Pavel kladie dôraz na škandalóznosť takéhoto hriechu, že bolo o ňom „docela počuť“. Spoločnosť ako bolo tá v Korinte, bolo ťažko šokovať, no toto bolo niečo, o čom sa medzi nimi rozprávalo, klebetilo. To bol tromf, ktorý podporil plamene protivenstva proti kresťanstvu v spoločnosti. Možno by sme tým vinníkom povedali: „A čo svedectvo o Bohu?“ Možno by sme im povedali, že ich skutok, podobne ako Dávidov čin, dával „tou vecou nepriateľom Hospodinovým príčinu, aby sa rúhali“ (2. Sam. 12:14). A celý zbor akoby si zvykol na verejnú potupu, ktorá kazila ich vierohodnosť. Nech sme všetci ochránení od akéhokoľvek správania, ktoré by narážalo na Kristovu povest' v našich kruhoch.

Pavel nielen vykresľuje škody, ktoré sa dejú na svedectve, ale vysvetľuje tiež dopad toho na samotný zbor. Keď čítali Korint'ania jeho slová: „Či neviete?“ (v. 6), muselo to zraziť pýchu týchto vzdelaných ľudí. Skutočnosť, že celý zbor bol „nakvasený“ toleranciou voči hriechu, im unikla. Situácia bola takmer totožná so situáciou zo Starého zákona. Achanov hriech v Jerichu je opísaný ako „synovia Izraelovi sa prehrešili“ (Joz. 7:1). Poučenie z toho je také, že ak sa čo i len jeden člen zboru správa zle, celé spoločenstvo je znečistené. Z Božieho pohľadu je celý zbor „nakvasený“ (v. 7), ale prakticky je pošpinený jediným zblúdi-lym veriacim.

Poučenie z toho je také, že ak sa čo i len jeden člen zboru správa zle, celé spoločenstvo je znečistené.

Ťažkosti so stanoviskom

Ich stanovisko bolo v protiklade s veľkým zlom, ktoré bolo medzi nimi. Boli uspokojení a tolerantní, „A vy ste nadutí, a nie aby ste sa radšej boli rozžialili“ (v. 2). Apoštol im ďalej píše o Pésachu (v. 7) a ďalšie jedlo, ktoré dopĺňalo pečeného baránka, boli nekvasené chleby a horké byliny (2. Moj. 12:8). Z duchovného pohľadu Korint'ania nejedli

nekvasené chleby, pretože boli „nadutí“. Možno sa i chválili svojou tolerantnosťou. Možno išlo o viac, ako len o štipku pýchy v „lásku“ a „ducha odpúšťania“, čo im umožnilo jednoducho sa uspokojiť, napriek takému veľmi zlému správaniu sa medzi nimi. Nejedli ani horké byliny, pretože „sa radšej nerozžialili“. Taká situácia ich mala priviesť na kolena v pokání. Ako Jeremiáš, ich oči mali byť „prameňom slz“ (Jer. 9:1) a oni boli naduto uspokojení so súčasným stavom a podobne, ako to dnes robia vládne orgány, označili situáciu pečiatkou NFAR (z angl. Ďalšie kroky nie sú potrebné).

Dokonca aj slová: „Nesúďte, aby ste neboli súdení“ z reči na vrchu (Mat. 7:1), sú tu použité nad hranice kontextu. Pán Ježiš vtedy ukazoval na nespravodlivý postoj kritiky človeka, ktorý je expert vo všímaní si i najmenších pochybení u druhých, zatiaľ čo pri sebe má veľmi širokú vôľu. Písmo jasne učí, že hriech nemá nikdy mať miesto v svätom Božom zbore. Ako v Korinte, aj zbor v Tyatíre si privlastnil zhovievavý postoj, ktorý si vyslúžil hodnotenie od samotného Pána: „znášaš ženu Jezábel...“ (Zjav. 2:20).

Jeden z hlavných dôvodov pre udržiavanie čistoty v zbore je spomenutý aj

v tomto texte. „Náš veľko-
nočný Baránok je zabitý
za nás, Kristus“ (v. 7)
a „a tak“, ktoré nasle-
duje potom, ukazuje, že
Golgota si vyžaduje svätý
život zo strany tých, ktorí
majú úžitok z preliatej krvi
Baránka – „a tak svätme“
(v. 8). My už doslovne neslá-
vime sviatok nekvasených
chlebov, ako to robil izra-
elský ľud, ale v morálnom
zmysle nesmieme žiť život,
v ktorom by sa v akejkoľ-
vek svojej podobe nachádzal
kvas zlého. To by bolo nece-
nením si hodnoty toho, čo
všetko pre nás bolo urobené,
keď bol zabitý Baránok.
Dielo kríža vyžaduje, aby
sme neboli tolerantí k zlému,
či už v osobnom živote alebo
v zborovom.

Požadované kroky

Postupnosť krokov, ktoré
vyžadoval od Korintňanov
Pavel, je základom toho, čo
sa všeobecne nazýva exko-
munikácia – člen zboru je
formálne vylúčený z obecn-
stva až dotedy, kým nie
je zrejmé jeho skutočné
pokánie. Rôzne vety v tejto
kapitole hovoria o tom, aké
kroky je potrebné podnik-
núť: „vylúčený zpomedzi
vás“ (v. 2), „vydať...satanovi“
(v. 5), „nemiešať sa“ (v. 11),
„Vylúčte toho zlého sami
zpomedzi seba!“ (v. 13).

Hoci bol Pavel vzdialený
od danej situácie, usúdil o nej

(v. 3) a tak, keď sa zišli, aby
vykonali káznenie, urobili
tak „s jeho duchom“ (v. 4), to
znamená, že mali podporu
u apoštola k tomu, čo mali
vykonať. Dnes v káznení nie
sú zapojení aj apoštolovia,
okrem toho, že také konanie
je potvrdené ich učením.
Ako bolo spomenuté, Pavel
mohol súdiť o tejto situá-
cii, pretože bola verejná bez
akéhokoľvek ukrytia a bez
vyhlásení o nevine. Skúse-
nosti ukázali, že pokiaľ je
potrebné riešiť problémy,
nie je to ani biblické ani
múdre, aby do toho zasaho-
vali ľudia, ktorí sú vzdialení.
Veriaci, ktorí sú prítomní,
sú tí, ktorí môžu najlep-
šie prešetriť skutočnosti,
oddeliť fakty od výmyslov
a vymerať vierohodnosť
„obvineného“ a svedkov.

Z verša 4 je zrejmé, že je
potrebné zvolať zvláštne
stretnutie, na ktorom sa
vykoná káznenie – „keď sa
sídete“. Nemá to byť len akési
oznámenie krokov, ktoré sa
budú konať, napríklad po
Pamiatke Pánovej. Stretnu-
tie zvolané zvlášť na tento
účel dáva priestor na zármu-
tok aj pokánie celého zboru.
Kroky kázne majú auto-
ritu Pána Ježiša – „v mene
našeho Pána Ježiša Krista“,
zbor vystupuje ako vyko-
návatel Jeho súdu. Kázeň
sa má tiež konať rázne, je
konaná „s mocou nášeho
Pána Ježiša Krista“. Toto je
veľmi dôležité, lebo niektorí

vinníci sú veľmi odolní voči
navrhovanému potresta-
niu. Napríklad dominantní,
silní muži, vinníci, ktorí
nechcú vyznať svoj hriech. Je
povzbudzujúce, že moc Pána
Ježiša koná smele zoči-voči
vyhrážkam.

Ako sme už spomenuli,
konečným trestom je, že je
vinník vylúčený zo zboru a
vydaný satanovi. Všeobecne
sa to chápe tak, že vinník
je vylúčený von do sveta,
kde je vládcom satan. Život
v zbore chránil vinníka od
tých najväčších krajností
sveta, od jeho nevraživosti
a sklamaní. Potom je však
nechaný sám napospas
svetskej chladnej morál-
nej a duchovnej klíme, bez
potešenia, tepla a povzbu-
denia spolukreštanov, čo
i len na spoločenskej úrovni,
pretože Pavel píše: „s takým
ani nejest“ (v. 11).

Može sa to zdať celé
tvrdé, ale je to konané
za jedným cieľom. Vylú-
čenie do chladného
prostredia azbavenie obecn-
stva má byť akýmsi volaním
k tomu, aby sa vinník prebral
a konal skutočné pokánie.
Má to byť na „záhubu tela“,
čiže na zničenie hriešnych
túžob, z ktorých pramení
jeho nevhodné správanie.
Pokánie zaistuje, že duch
bude „spasený v deň Pána
Ježiša“. Myšlienka, ktorá
je tu ukázaná, hovorí, že
pokánie veriaceho dokazuje
skutočnosť jeho postave-

nia v Kristovi. Táto kapitola hovorí tiež o možnosti, že niekoho je sotva možné „menovať bratom“ (v. 11). Nasledujúca kapitola jasne vysvetľuje, že pretrvávajúci hriech ukazuje na to, že taký človek je „nespravodlivý“ a „nezdedí Božie kráľovstvo“ (6:9-10).

Právomoc zboru je ohraničená iba na tých, „ktorí sú vnútri“ (5:11-13), a ostatní patria pod Božiu právomoc. Nemôžeme sa vyhnúť kontaktu s našimi susedmi, rodinnými príslušníkmi a kolegami, ktorých životný štýl je nevhodný, ale ak je niekto pod kázňou

zboru, nemajme odvahu podkopávať potrestanie od zboru tým, že by sme sa s tým človekom stretávali. Účel potrestania by sa tým stratil a duchovná náprava oneskorila.

(Pokračovanie nabudúce)

NAŠE DEDIČSTVO: TAK VZÁCNA MILOŠŤ

Dr. Lindsay Parks

Tak vzácna milosť – to je bez pochýb jedna z najznámejších kresťanských piesní všetkých čias. Hrá a spieva sa na zhromaždeniach, evanjelizáciách, pri rôznych otvorených stretnutiach, vojenských ceremonióch, rockových koncertoch, vo väzniciach, športových podujatiach, pohreboch, svadbách a vo chvíľach národného smútku. V Spojených štátoch ju nazývajú „duchovná štátna hymna“. V roku 1969 bola dokonca spievaná na hudobnom festivale vo Woodstocku. Táto pieseň je vo vyše 1000 rôznych spevníkoch a existuje asi 3000 verzií tejto piesne. Istý životopisec, ktorý písal o Johnovi Newtonovi, odhadol, že táto jeho pieseň je spievaná asi 10 miliónovkrát ročne.

Hoci je táto pieseň taká známa, mnohí z tých, čo ju spievajú, nikdy osobne nezažili tú vzácnu milosť ako John Newton, keď bol spasený Pánom Ježišom. Nedávno bola jedna mladá sestra zo zhromaždenia na pohrebe svojej tety a v kostole sedela vedľa svojho neveriaceho otca. Často mu svedčila o spasení a bola prekvapená, keď v programe pohrebu videla túto pieseň. Kňaz začal spievať a ona svojmu otcovi jemne pouká-

zala na slová, ktoré hovorili „v hodinu, kedy som uveril“.

John Newton zavrhol pobožný život svojich rodičov vo veľmi mladom veku a ponoril sa do hriechu. Mal zbožnú matku, ktorá ho od malička verne učila pravdám o Bohu a rôzne verše z Písma. Ale umrela, keď mal John sedem rokov. V jedenástich rokoch odišiel z domu do internátnej školy, čo však trvalo veľmi krátko a potom sa stal námorníkom plaviacim sa po oceáne a krátko na to začal obchodovať s otrokmi. Klesol tak nízko, ako mu to hriech len dovolil. Povedal o sebe: „Vzdal som sa nádeje a útechy evanjelia práve vo chvíľach, keď ma sklamali aj ostatné moje nádeje.“ Stal sa z neho nemravný muž, bitkár, vzpurný, pijan a skazený najväčšími nemorálnosťami. Dovolil svojim žiadostiam, aby sa voľne prejavovali a ako povedal neskôr: „Nielenže som sám hrešil vo veľkom, mojím cieľom bolo aj zviest' k tomu iných pri každej príležitosti“. Pri jednej jeho plavbe na lodi, ktorá viezla otrokov, bolo jeho správanie až také nehorázne, že ostatní členovia posádky ho zviazali reťazami k otrokom a predali ho spolu s nimi na plantáže v Sierra Leone. Vtedy zasiahol jeho otec, no John sa

veľmi rýchlo vrátil k svojmu starému životu. Kapitán na jeho lodi si raz napísal, že Johnov slovník bol najhorší aký kedy počul.

Pokračoval v obchodovaní s otrokmi zo Západnej Afriky do Západnej Indie a Ameriky. Jeho správanie voči posádke i voči otrokom bolo opovrhnutiahodné. Raz počas búrky spadol z lode cez palubu a takmer sa utopil. Jeho posádka ani nespustila na more čln, iba vystrelili harpúnu, aby ho vytiahli späť.

Počas plavby na rozbúrenom Atlantiku v jednu noc zmietla vlna jedného z jeho priateľov priamo z miesta, kde stál aj John. Loď bola naložená drevom, dobytkom a včelím voskom a pomaly išla ku dnu. On a ešte jeden člen posádky sa priviazali k stožiaru a 11 hodín odčerpávali vodu z lode. Newton vtedy povedal kapitánovi lode, keď sa priväzoval na lano: „Ak toto nepomôže, tak potom nech sa Boh nad nami všetkými zmiluje!“

O dva týždne doplávala loď zbičovaná búrkou do prístavu. Newton čítal dielo z 15. storočia Nasledovanie Krista od Thomasa A. Kempisa. Rozmýšľal o svojej prosbe o milosť od Boha a ako mu bola darovaná. Vtedy sa Newton spamätal, ale ešte nebol spasený.

Jeho obrátenie sa odohralo, keď mal 23 rokov. Nachádzal sa na malom ostrove pri pobreží Severnej Afriky. Mal horúčky a bol chorý aj zo svojich hriechov. Napísal: „Slabý a takmer v delíriu som vstal zo svojej postele a odplazil som sa do odľahlej časti ostrova. Tam som našiel obnovenú voľnosť k modlitbe... a padol som pred Pánom Ježišom, nech so mnou naloží, ako On chce. Mohol som dostať nádej a uveriť v ukrižovaného Spasiteľa. Z môjho svedomia bolo odňaté bremeno.“

To bolo 10. Marca 1878. Od tohto okamihu už John Newton hľadal iba, aby mohol žiť pre Pána Ježiša. Zanechal obchodovanie s otrokmi a vrátil sa do Anglicka a naliehavo

začal zvestovať evanjelium. Spolu so svojim najlepším priateľom Wiliamom Cowperom napísali mnoho krásnych duchovných piesni, z ktorých desať je aj v súčasnom anglickom spevníku The Believer's Hymn Book. Žiadna z nich sa však nestala takou známou ako Tak vzácna milosť.

*Tak vzácna milosť, Lásky čin,
čo zažil úbožiak!*

*Mňa v hriechu našiel Boží Syn
a dal mi viery zrak.*

*Tá milosť bázni učila
a strach môj vzala v diaľ,*

*Mne predivne sa zjavila,
keď spásu Boh mi dal.*

*Hoc mnohý boj i nástraha
na mojej púti vpred -*

*Mňa milosť vedie predrahá
v ten krásny, večný svet.*

*Keď srdce, telo zoslavnú
a príde žitia skon,*

*Zaspievam pieseň oslavnú,
kde milosti je trón.*

Keď mu vo veku 82 rokov radili, aby zanechal už kázanie, pri slabom zdraví a so slabou pamäťou Newton odpovedal: „Moja pamäť už takmer neslúži, ale dve veci si pamätám – že som veľký hriešnik a že Kristus je veľký Spasiteľ!“

Pred svojom smrťou napísal, čo chcel mať vyryté na svojom náhrobnom kameni. Hovorí to o úbožiakovi zachránenom vzácnou milosťou: „John Newton, obchodník, raz neveriaci a zhýralec, obchodník s otrokmi v Afrike, bol bohatou milosťou nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista zachránený, obnovený, omilostený, a poslaný kázať o viere, ktorú sa sám dávno snažil zničiť“.

NANEBOVSTÚPENIE PÁNA JEŽIŠA

R. Dawes, Lesmahagow

Po vzkriesení bol Pán Ježiš prítomný medzi svojimi učeníkmi, „ktorým sa aj zjavoval živý po svojom utrpení mnohými dôkazmi ukazujúc sa im štyridsať dní a hovoriac s nimi o kráľovstve Božom“ (Skut. 1:3). Toto obdobie na Zemi umožnilo Pánovi Ježišovi utvrdzovať vieru, opravovať chápanie, tešiť srdcia, hlásať pravdu a pripraviť učeníkov na príchod Svätého Ducha v deň Letníc, desať dní po jeho vystúpení do neba (Skut. 2:1-4). Vzkriesenie a nanebovstúpenie sú na sebe závislé. Vzkriesenie svedčí o Spasiteľovom víťazstve na kríži a nanebovstúpenie o jeho vstúpení do neba. Vzkriesenie nebolo viditeľné, ale je dokázané, keď sa Pán Ježiš zjavil. Nanebovstúpenie bolo verejne viditeľné a ľudia ho pozorovali.

Nanebovstúpenie a proroctvá

V Žalme 16:11 hovorí Mesiáš (Kristus) prorocky o svojom živote a smrti a končí slovami: „Dáš mi znáť cestu života (vzkriesenie). Radosti do sýtosti je pred tvou tvárou (nanebovstúpenie), rozmanitého blaženstva v tvojej pravici na večnosť (vyvýšenie)“. Žalm

24:3-4 sa pýta: „Kto vystúpi na vrch Hospodinov, a kto bude stáť na mieste jeho svätosti?“. V Žalme 68:19 vidíme tiež jasne iba samotného Krista: „Vystúpil si na výsosť, zajaľ si zajatie“ (pozri tiež Efež. 4:8) a rovnako aj v Iza. 52:13: „Hľa, môj služobník bude rozumne konať, bude vyvýšený a vznešený a bude veľmi vysoký“. V evanjeliách Pán Ježiš oznamoval a predpovedal svoje vystúpenie do neba (Jána 3:13, 6:62, 20:17, Luk. 9:51), ale Jeho učeníci tomu nerozumeli.

Nanebovstúpenie a história

Všimnime si stručnosť opisu tejto nezabudnuteľnej a jedinečnej situácie v Písme! Písmo nekladie zvlášť dôraz, nepreháňa, je v ňom iba jednoduchý zápis faktov, napriek tomu, že to bol posledný čin a slová Pána Ježiša na tejto zemi. Skrytá ruka bránila pisateľovi v takýchto opisoch. Vystúpenie do neba sa odohralo pred zrakmi verejnosti a za denného svetla ho sledovalo mnoho svedkov (Skut. 1:9). Dôkazy sú ohromujúce a nepopierateľné, napriek tomu blázon stále hovorí: „Viem, čo viem a verím, čomu verím. Nemýľte ma faktami.“ Všimnime si ten rozdiel oproti

tomu, čo je zapísané v Písme.

Marek 16:19 – podivuhodné zavŕšenie jedinečného diela. „Syn Služobník“ je náhle vzatý do neba spomedzi Svojich učeníkov a spôsob jeho vzatia tu nie je spomenutý. Pán Ježiš je zrazu už viditeľný, ako sedí (odpočíva po dokončenej práci) po pravice Boha, na mieste najvyššej autority, ako vyvýšený Služobník a Spasiteľ (Fil. 2:9, 11). Služobník je teraz Pánom nad všetkým a všetko je Jemu položené pod nohy!

Lukáš 24:50-53 – slávnostný záver dokonalého života. Pán Ježiš sa víťazne „vznášal hore“, pomocou svojej vlastnej osoby a sily. „Odzbrojac kniežatstva a vrchnosti“ (Kol. 2:15), Víťaz prechádza oblasťou, v ktorej vládne satan, ako oslávený Muž a dokonalý Kňaz. Dobrý pastier učeníkov „vyviedol von až do Betánie“ preč od porušenej spoločnosti, náboženského zmätku a politických lží Jeruzalema. Nepochybne umožnil svojim priateľom v Betánii, aby hľadeli na Jeho odchod a obdržali jeho požehnanie pri odchode. „Pozdvihnúc svoje ruky (prebité kľincami) dal im požehnanie. A stalo sa v tom, keď ich žehnal, že sa bral preč od nich“. Teraz už bude

nasledovať iba nový vzťah viery, nie videnia „Krista podľa tela“ (2. Kor. 5:16), ale skrze Ducha. Ako vystupoval hore, neprestával im žehnať: „miloval svojich, ktorí boli na svete, až do konca ich miloval“ (Jána 13:1). Aká „nevysloviteľná a oslávená radosť“ (1. Pet. 1:8)!

Skut. 1:9, 11 – úžasný začiatok novej éry. „Zdvihnutý bol hore“ v sláve ako vítaný Syn a vládnucci Kráľ – to bola Otcova odpoveď

na Synovu modlitbu (Jána 17:5). Prítomní ho sledovali v úžase, až kým „ho podňal oblak a vzal zpred ich očí“. Učeníkov povzbudila anjelská správa o jeho druhom príchode a „vyšli a kázali všade“ (Mar. 16:20). „A oni pokloniac sa mu navrátili sa do Jeruzalema s veľikou radosťou“ (Luk. 24:52) a „všetci zotrvali na jednomyselne na modlitbe“ (Skut. 1:14). Je taká aj naša odpoveď?

Nanebovstúpenie a služba

Oslávený Pán Ježiš vošiel do nebies ako Hlava Cirkvi, Predbehúň, Prostredník, Prímľuvca, navyšší Kňaz, ktorý vykonáva v nebesiach službu posilnenia, pomoci a súcitu za Svoj ľud. Mimo zraku ľudí, no v dosahu našej viery. Preto „hľadajte veci, ktoré sú hore, kde sedí Kristus po pravici Boha“ (Kol. 3:1).

Záver

*Ja myslím hneď z rána jak ľúbi ma Pán,
Tam v nebeskej sláve Jeho ja mám,
Ja čakám Ho stále, že povolá mňa,
Tak v radosti prežijem aj zbytok dňa.*

*Keď nohy mi zašpiní do hriechu pád,
Syn človeka v sláve ma očistí rád.
Tak s radosťou spievam po celučký deň:
Syn človeka v sláve – mne rozkošou len.*

„Vierou Mojžiš, keď sa narodil, ukrytý bol tri mesiace, od svojich rodičov, pretože videli dieťa, že je krásne, a nebáli sa rozkazu kráľovho.“ (Žid. 11:23)

Naše deti vyrastajú v nepriateľskom a bezbožnom svete, ktorý v drvivej väčšine odmieta Boha. Príliš sa to neodlišuje od situácie, keď sa narodil Mojžiš. Vtedy vydal faraón vyhlášku, na základe ktorej mali zabiť všetkých novonarodených izraelských chlapcov. Jedna matka, Jochebed, sa rozhodla, že sa nebude báť kráľovho príkazu. Vo viere sa Boha bála viac ako človeka! Vedela, že jej chlapec bol skutočne „krásnym“ dieťaťom a že Boh s ním má svoj cieľ. Všetky naše deti sú „krásne pre Boha“. Všetupujme im od detstva, že Boh s nimi má svoj cieľ a pripravil im budúcnosť.

DOBŘÉ ZVESTI Z NEBA

Aký je Váš život?

Ľudské bytosti sú od prvých dní svojej Existencie fascinované ale aj zmätené, pokiaľ ide o život ako taký. Pre rôzne odbory poznania je Svätým Grálom skúmanie života. Biológia sa snaží o vytvorenie života bez prispenia známych foriem života; v astronómii je to potom objav života mimo planéty Zem; predmetom medicíny je predĺženie života; filozofia zase pátra po zmysle života. Nech je to čokoľvek, predmetom života je niečo, čo nemôžeme ignorovať.

Je zaujímavé, že Biblia, Božie slovo, poskytuje odpovede na všetky otázky, ktoré si kladie vedecký svet. Len Boh je schopný vytvoriť život z ničoho, čo sa stalo práve vtedy, keď stvoril tento vesmír. Boh umiestnil ľudstvo a celé stvorenie práve na planétu Zem a nie na žiadnu inú planétu. Biblia jasne hovorí, že človek zomrie napriek všetkým snahám lekárov a liekov pretože je to dôsledok hriechu. Boh hovorí, že pravým zmyslom života je slúžiť Bohu, žiť k Jeho záľube, pretože sme stvorení práve na to. Ak by vedci tohto sveta prijali to, čo Biblia hovorí o živote, naše historické knihy by mohli byť úplne iné; naša spoločnosť by bola úplne odlišná; a niektoré vlády by neutrácali miliardy dolárov na programy, ktoré sa snažia hľadať život na iných planétach.

Ale vráťme sa k veľmi dôležitej osobnej otázke: Aký je Váš život?

Biblia hovorí, že Váš život je:

Krátky – rovnako ako para nad hrncom, ktorá sa objaví na okamih a potom zmizne preč (Jak. 4:14). Peter opakuje túto pravdu: „Lebo každé telo je ako tráva a každá sláva človeka ako kvet trávy; tráva uschla, a jej kvet opadol;“ (1. Pet. 1:24). Sedemdesiat alebo osemdesiat rokov sa môže zdať ako

dlhá doba, ale v porovnaní s večnosťou je to len zrnko piesku na obrovskom dne oceána! Po skončení nášho fyzického života začne večnosť buď v blaženom nebi alebo v hroznom, strašnom pekle. Ak prijmete Pána Ježiša ako Spasiteľa v tomto živote, máte zaručené miesto v nebi. Ak Ho však odmietnete, Boh Vám zaručuje miesto v pekle. „Kto verí v neho (v Pána Ježiša), nezahynul, ale mal večný život.“ (Jána 3:16).

Hriešny – hriech je súčasť nášho života, ktorý je prítomný od chvíle, kedy sme sa narodili, až do okamihu našej smrti. Zomierame práve kvôli hriechu. List Rimanom 5:12 hovorí: „Preto ako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili“. Choroby, utrpenie a nakoniec i smrť je priamym dôsledkom prítomnosti hriechu v našom živote a v tomto svete. Pán Ježiš Kristus zomrel za naše hriechy, takže musíme byť večne za ne zodpovední. Ak prijmete Pána Ježiša, môžete mať Božie odpustenie a miesto v nebi. Nech k nám prehovorí Božie slovo z listu Rimanom 5:6, 8: „Lebo Kristus, keď sme ešte boli slabí, ešte za času zomrel za bezbožných... Ale Bôh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“

Vzácný – pretože Nebeský Boh si cení naše životy natoľko, že dal svojho jediného Syna, Ježiša Krista, aby zomrel na kríži za naše spasenie. „Lebo tak miloval Bôh svet, že svojho jednorodného Syna dal,“ (Jána 3:16), aby zomrel za nás. Boh od Vás žiada len to, aby ste prijali Pána Ježiša Krista a uverili, že zomrel za takého hriešnika, ako ste vy, a dostanete odpustenie svojich hriechov i večný život.

Takže, aký je váš život?

DOBŘÉ ZVESTI Z NEBA

Čistiaci prostriedok

Na naše prekvapenie raz večer zazvonil ktosi pri našich dverách. Stál tam dobre oblečený mladý muž s kufříkom. Milo sa usmial a predstavil sa ako predajca čistiacich prostriedkov. Mal čistiacie prostriedky na rôzne druhy škvŕn a na rôzne materiály. Napríklad prostriedok na odstránenie olejových škvŕn z parkovacieho miesta pri dome, iný prostriedok na odstránenie odolných škvŕn z koberca, ďalší na umývanie auta, čistenie okien a zoznam prostriedkov ďalej pokračoval. Dokonca mal aj nejaký prostriedok, ktorý sa používa v nemocniciach na sterilizáciu náradia. Rozmýšľal som, kde by som doma mal miesto na také množstvo fliaš a sprejov. A potom tu bola ešte cena. Hovorí sa, že dobrý predajca zvýši apetít kupujúceho po produkte ešte pred uvedením jeho ceny. A to bol presne bod, kedy som ja stratil záujem o reklamované prostriedky.

Keď som premýšľal nad touto skúsenosťou, uvažoval som nad iným čistením, pri ktorom stačí iba jedna aplikácia a všetky škvŕny sú odstránené. Je také účinné, že trvá navždy. Možno sa pýtate: „A čo stojí?“ Tento úžasný prostriedok je zadarmo. Čítajte ďalej a dozviete sa viac.

Nečistoty a škvŕny, o ktorých sme uvažovali doteraz, sú na rôznych materiáloch okolo nás a sú vonkajšie. Oveľa väčší a vážnejší problém sú škvŕny hriechu, ktoré sú v našom vnútri. Možno si pomyslíte: „Keď ich nie je možné vidieť, ako môžem vedieť, že naozaj existujú?“ Hoci nemôžeme vidieť škvŕny v našom vnútri, môžeme vidieť ich dôsledky v našich životoch. Od narodenia sme hriešnici a zakrátko sa u nás ukážu dôkazy o hriechu, ktorý v nás prebýva. Biblia hovorí: „...všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej.“ (Rim. 3:23). A konečným dôsledkom hriechu je smrť. Ešte uvediem ďalšie

citáty z Božieho Slova: „...a hriech, keď je vykonaný, plodí smrť.“ (Jak. 1:15). „Preto jako skrze jedného člověka vošel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak přešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili.“ (Rim. 5:12). Tieto verše neupriamujú našu pozornosť iba na fyzickú smrť, ale upozorňujú nás aj na hrôzu večnej smrti, ktorá bude večným Božím odsúdením.

Ako je možné niečo také očistiť a to iba jednou aplikáciou? Nemôžeme sa s hriechom vysporiadať sami, pretože má korene v našom vnútri, našej prirodzenosti. Žiaden chirurg ho nemôže odstrániť, žiadne náboženstvo ho nemôže prekryť, nie je možné ho premôcť dobrými skutkami, ani filozofia ho nemôže odstrániť. Jediným účinným návodom sú jednoduché, no úchvatné slová Biblie: „...a krv Ježiša Krista, jeho Syna, očisťuje nás od každého hriechu.“ (1. Jána 1:7). Biblia tiež hovorí o iných ľuďoch: „...Toto sú tí, ktorí prišli z toho veľkého súženia a oprali svoje rúcha a zbielili ich v krvi Baránkovej.“ (Zjav. 7:14). Ježiš Kristus, jednorodený Boží Syn, prišiel z neba a vylial svoju krv v obeť na kríži na Golgote, aby Boh mohol spravodlivo odpustiť naše hriechy. Tu nie je potrebná druhá aplikácia. Keď raz skutočne oľutujeme svoje hriechy a uveríme v Pána Ježiša Krista, stávame sa vlastníkami Božieho života, večného života a už viac nezahynieme (Jána 10:28, 2). „Lebo tak miloval Bôh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“ (Jána 3:16).

Chcel bys' belším byt' nad napadlý sneh?

Moc v krvi je, moc v krvi je!

Tá krv všetky škvŕny vezme i strach.

Čistota plná v krvi je.

(L. E. Jones, prel. K. Royová)

V ZHROMAŽDENÍ

W. E. Earl, Anglicko

- ▶ Svätosť sa stala Tvojím domom. Ó, Pane, naveky – koho domom sme (Žid. 3:6).
- ▶ Iba tí, ktorí majú nevinné ruky a čisté srdce,vidia tam Boha (Žalm 24:3, 4).
- ▶ Pred vstupom do neho nezabudnite použiť umývadlo Slova (1. Kor. 11:28).
- ▶ Neprinášajte svoje nádoby prázdne, na Jeho nádvorí vstupujte s chválou (5. Moj. 16:16; Žid. 13:15).
- ▶ Podávajte si chlieb a kalich s úctou – sú to symboly toho, že sa láska vášho Pána nezastavila ani pred smrťou za vás (Luk. 22:19, 20).
- ▶ Neoslovujte Boha, ani mu nespievajte s rukami vo vreckách; anjeli si v Jeho prítomnosti zahalujú tvár (Iza. 6:2-4).
- ▶ Neprichádzajte do neho s vopred pripravenou piesňou alebo modlitbou, nechajte sa viesť Duchom (1. Kor. 12. kap).
- ▶ Nech vo vás prebýva Božie Slovo bohato a On z Jeho zásobárne použije potrebné poklady staré i nové (Mat. 13:52).
- ▶ Nemôžeme byť šesť dní vo svete a siedmy deň v Duchu (Zjav. 1:10).
- ▶ Nerobte nič zo sváru ani z márnej chvály, to už je lepšie nerobiť vôbec nič (Fil. 2:3).
- ▶ Nech je vaša reč vždy lúbezná, ochutená soľou, nie horčicou alebo octom (Kol. 4:6).
- ▶ Aby sme mohli iným umývať nohy, musíme sa znížiť: pravú veľkosť človeka je možné vidieť v jeho pokore (Jána 13:5).
- ▶ Milovaní, ak nás Boh tak miloval, aj my sme povinní milovať sa navzájom (1. Jána 4:11).
- ▶ Skúsení starší by mali byť pri kormidle; a mládež pri veslách (1. Tim. 5:17).
- ▶ Zhromaždenie patrí Pánovi, a nie ľuďom. Najbezpečnejšie miesto pre svätého je na kolenách. Podporovať a budovať prácu svojho vlastného zhromaždenia je prvoradé (Efež. 4. kapitola).
- ▶ Nevytraťte sa po nedeli na celý zbytok týždňa, to nie je obecenstvo (Skut. 2:42).
- ▶ Aké vlastnosti máme my, také budú aj vlastnosti zhromaždenia.
- ▶ Nemodlite sa na modlitebnom zhromaždení bez prestania, aby aj ostatní mali príležitosť sa pomodliť. Pavlova prvá modlitba znela: „Pane, čo chceš, aby som učinil?“ (Skut. 9:6).
- ▶ Postarajte sa o to, aby miestnosť, v ktorej privítate hostí pri zvestovaní evanjelia bola svetlá a nie pochmúrna. Nekážte v športovom odeve, nemusí to byť evanjeliu na úžitok (2. Kor. 2:6).
- ▶ Starajte sa o duše. Jasne formulujte; držte sa predmetu, ukončite službu, keď ste ho vyčerpali.

Vyššie uvedené slová boli po prvý raz publikované v siedmom čísle časopisu Assembly Testimony v apríli-máji 1953. Ak boli potrebné v tom čase, ako sú potrebné teraz!

„Moje telo i moje srdce hynie, ale skalou môjho srdca a mojím dielom je Bôh na veky.“ (Žalm 73:26)

Osobná kríza v živote Azafa takmer spôsobilá, že sa pošmykol vo viere. Prečo Hospodin dopustil zlé, aby z toho bol prospech? Aká hodnota je v spasení, keď spravodlivý trpel a nespravodliví ostanú nepotrestaní? Toto sú otázky od dávna a znejú aj dnes. Nevedomosť o Božej suverenite znepokojovala Azafovu dušu, ale potom poznal, že osud zlých je zapečatený, ale v Božom čase. Materiálna prosperita je dočasná a trvalú hodnotu majú iba duchovné veci. A tak sa Azaf mohol znova radovať zo svojho spasenia – Hospodin bol jeho dielom a je aj našim.

ISSN 1451-1991

9 771451 199001

www.slovo pravdy.com